



KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 10.1.2017 r.
COM(2016) 824 final

2016/0403 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
w sprawie wprowadzenia europejskiej e-karty usług oraz powiązanych mechanizmów
administracyjnych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2016) 439 final}
{SWD(2016) 442 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

W sytuacji, w której usługi odpowiadają za ok. 70 % PKB i zatrudnienia w UE, promowanie konkurencyjności unijnych rynków usług ma zasadnicze znaczenie dla tworzenia nowych miejsc pracy i wzrostu w Unii Europejskiej. Przyjęta w 2006 r. dyrektywa usługowa ustanowiła ogólne przepisy ułatwiające prowadzenie przedsiębiorstw przez usługodawców i zwiększające ich zdolność do oferowania usług transgranicznych na jednolitym rynku. Wskutek przyjęcia dyrektywy państwa członkowskie UE przeprowadziły szereg reform, co przyczyniło się do zwiększenia unijnego PKB o ok. 0,9 % w okresie dziesięciu lat.

Jednak niewykorzystany potencjał tworzenia nowych miejsc pracy i wzrostu jest wciąż duży. Rynki usług UE mogłyby skorzystać na szybszym wzroście wydajności i efektywniejszej alokacji zasobów. Handel transgraniczny i inwestycje w usługi utrzymują się na niskim poziomie. Eliminowanie utrzymujących się barier hamujących wzrost działalności transgranicznej w obszarze usług przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności, zapewniając konsumentom szerszy wybór i bardziej korzystne ceny, jak również wzrost innowacyjności. Usuwanie tych barier zgodnie z ramami już wyznaczonymi przez dyrektywę usługową stwarza możliwość wypracowania dodatkowego wzrostu unijnego PKB na poziomie 1,7 %¹. Ponadto lepiej funkcjonujące rynki usług zwiększą konkurencyjność przemysłu, jako że przemysł wytwórczy to ważny nabywca i użytkownik końcowy usług. Usługi stanowią bowiem 40 % końcowej wartości produkcji przemysłu wytwórczego w UE. Konkurencyjność przemysłu wytwórczego jest zatem zależna od dobrze funkcjonujących rynków usług.

Z tych powodów Rada Europejska podkreśliła, że „realizacja pogłębionego i bardziej sprawiedliwego jednolitego rynku będzie miała zasadnicze znaczenie dla tworzenia nowych miejsc pracy, wspierania wydajności i zapewniania atrakcyjnego klimatu dla inwestycji i innowacji”². Lepiej funkcjonujący rynek wewnętrzny jest jednym z dziesięciu priorytetów Komisji Europejskiej. W przyjętej w październiku 2015 r. strategii jednolitego rynku Komisja zapowiedziała podjęcie szeregu działań ukierunkowanych na urzeczywistnienie jednolitego rynku usług bez granic³. Cel jest jasny: zmniejszyć przeszkody, aby ułatwić usługodawcom korzystanie z nowych możliwości gospodarczych i jednocześnie zagwarantować konsumentom usługi wysokiej jakości. Niniejszy wniosek jest kontynuacją strategii jednolitego rynku.

Dyrektywa usługowa zapewnia zrównoważone ramy prawne umożliwiające osiągnięcie tych celów. Dyrektywa ta zapewnia obowiązywanie w państwach członkowskich przepisów o charakterze niedyskryminującym, uzasadnionym i proporcjonalnym oraz zgodnym z celami leżącymi w interesie publicznym. Ponadto dyrektywa zobowiązuje państwa członkowskie do zmniejszenia przeszkód administracyjnych, które w praktyce zniechęcają usługodawców do działalności transgranicznej. Niniejszy wniosek nie ma wpływu na dyrektywę usługową i istotne zasady przez nią ustanowione.

¹ Komisja Europejska, „Update of the study on the economic impact of the Services Directive” [Aktualizacja badania wpływu dyrektywy usługowej na gospodarkę], 2015 r.

² Konkluzje Rady Europejskiej; 28 czerwca 2016 r.

³ Komunikat Komisji „Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw”, 28 października 2015 r.

Te zasady wprowadzone na mocy dyrektywy usługowej przyczyniły się do osiągnięcia postępów na drodze do lepszego funkcjonowania rynków usług UE. Jednocześnie w wielu kluczowych sektorach usług nadal utrzymują się przeszkody hamujące większą integrację jednolitego rynku. Odnosi się to w szczególności do niektórych usług biznesowych oraz sektora budowlanego, w których usługodawcy często napotykają na trudności w korzystaniu z możliwości gospodarczych w innych państwach członkowskich. Usługodawcy rozszerzając działalność na inne państwa członkowskie natrafiają na przeszkody administracyjne. Potwierdzają to informacje zdobyte dzięki wielu kontaktom z usługodawcami⁴.

Usługodawcy podejmujący działalność transgraniczną borykają się z problemem skomplikowanych procedur administracyjnych. Brak jasności w kwestii zapewnienia zgodności z obowiązującymi przepisami jest jednym z czynników, które zniechęcają przedsiębiorstwa, w szczególności MŚP, do podejmowania prób skorzystania z możliwości biznesowych w innych państwach członkowskich. Usługodawcy doświadczają trudności w uzyskiwaniu informacji o obowiązujących procedurach i wymogach regulacyjnych, które należy spełnić, aby uzyskać dostęp do rynków innych państw członkowskich. Ponadto przepisy krajowe często regulują tylko sytuacje występujące w danym państwie członkowskim, a nie zawierają wyjaśnień dotyczących ich stosowania w przypadku usługodawców z innych państw członkowskich UE. W rezultacie usługodawcy podejmujący decyzję o ustanowieniu stałej obecności w innym państwie członkowskim lub tymczasowym świadczeniu usług transgranicznych często mają trudności w zidentyfikowaniu obowiązujących przepisów oraz trybu ich stosowania. Formalności administracyjne w różnych państwach członkowskich są nierzadko skomplikowane, a ich dokonanie wiąże się dla usługodawców z wysokimi kosztami.

Celem wprowadzenia europejskiej e-karty usług jest zatem zmniejszenie obciążeń administracyjnych dotyczących usługodawców, którzy zamierzają rozszerzyć działalność na inne państwa członkowskie. Jednocześnie wprowadzenie e-karty umożliwi państwom członkowskim stosowanie uzasadnionych regulacji prawnych. E-karta będzie oferowana usługodawcom na zasadzie dobrowolności, jako alternatywny sposób wykazania zgodności z obowiązującymi przepisami krajowymi. Ponadto e-karta pozwala usługodawcom korzystać z w pełni elektronicznej procedury na szczeblu UE w celu dopełnienia formalności związanych z rozszerzeniem działalności na inne państwa członkowskie, a zatem oferuje zwiększoną pewność prawną i znacznie mniejszą złożoność administracyjną. Posiadacz e-karty uniknie takich przeszkód administracyjnych jak niepewność w kwestii obowiązujących go przepisów, wypełnianie różnych formularzy w językach obcych, konieczność tłumaczenia, poświadczania i uwierzytelniania dokumentów oraz czynności niedostępne w formie procedury elektronicznej. Oszczędności związane z formalnościami objętymi e-kartą będą znaczące w porównaniu do obecnej sytuacji, potencjalnie wzrastając do 50 %, a nawet do wyższego poziomu⁵.

W przypadku usługodawcy planującego tymczasowo świadczyć usługi transgraniczne e-kartę wydaje państwo członkowskie pochodzenia. Przyjmujące państwa członkowskie będą mogły sprzeciwić się wydaniu e-karty w przypadkach określonych w dyrektywie usługowej, a mianowicie ze względów nadrzędnych interesu publicznego wymienionych w art. 16. E-karta po jej wydaniu będzie umożliwiać usługodawcy tymczasowe świadczenie usług

⁴ W ramach tych kontaktów Komisja zorganizowała 9 warsztatów dla usługodawców, które odbyły się w regionach przygranicznych.

⁵ Dokument roboczy służb Komisji, „Ocena skutków dołączona do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzenia europejskiej e-karty usług oraz powiązanych mechanizmów administracyjnych”, 2017.

transgranicznych w przyjmującym państwie członkowskim. Przysługujące przyjmującym państwom członkowskim uprawnienia dotyczące podejmowania decyzji w sprawie odrzucenia wniosku o wydanie europejskiej e-karty usług pozostają w związku z tym niezmienione i obowiązują zgodnie z przepisami art. 16 dyrektywy usługowej.

W przypadku usługodawcy zamierzającego świadczyć usługi w innym państwie członkowskim za pośrednictwem oddziału, agencji lub biura e-kartę wydaje przyjmujące państwo członkowskie. W takich przypadkach usługodawca nadal składałby wniosek o wydanie e-karty do władz państwa członkowskiego pochodzenia, do którego obowiązków należałoby sprawdzenie, czy usługodawca prowadzi działalność na jego terytorium zgodnie z obowiązującymi przepisami. Zmiana następowałaby na kolejnym etapie procedury: organy państwa członkowskiego pochodzenia uruchamiałyby procedurę włączającą właściwe organy administracyjne przyjmującego państwa członkowskiego, w ramach której przyjmujące państwo członkowskie mogłoby zweryfikować, czy wnioskujący usługodawca spełnia wymogi prawne przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z przepisami dyrektywy usługowej. Takie rozwiązanie przyczyniłoby się do zniesienia nierównego traktowania krajowych i zagranicznych usługodawców. Z chwilą wydania e-karty jej posiadacz stawałby się uprawniony do świadczenia usług za pośrednictwem przedsiębiorstwa dodatkowego (w postaci oddziału, agencji lub biura) w danym przyjmującym państwie członkowskim.

Koncepcja europejskiej e-karty usług jest podobna do europejskiej legitymacji zawodowej (EPC), którą państwa członkowskie już znają. Od czasu wprowadzenia europejskiej legitymacji zawodowej w styczniu 2016 r. odnotowano intensywne korzystanie z tego rozwiązania przez przedstawicieli wybranych zawodów objętych EPC, co jest dowodem na to, że wprowadzanie narzędzi upraszczających tego typu dostarcza praktycznych korzyści ich użytkownikom. Zarówno europejska e-karta usług, jak i EPC to procedury elektroniczne dostępne na szczeblu unijnym na zasadzie dobrowolności. Usługodawcy mogą korzystać z europejskiej e-karty usług na zasadzie dobrowolności. Pojedynczym punktem kontaktowym jest organ państwa członkowskiego pochodzenia wnioskodawcy. Ponadto funkcjonowanie obu systemów jest zależne od uprzednio zdefiniowanych i obowiązujących schematów współpracy między państwem członkowskim pochodzenia a przyjmującym państwem członkowskim, wdrożonych za pomocą istniejącego systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) powstałego na mocy rozporządzenia IMI⁶.

Jednocześnie dla obu systemów przyjęto różne cele. EPC ma ułatwiać świadczenie usług transgranicznych w drodze uznawania kwalifikacji zawodowych osób fizycznych, takich jak pracownicy i osoby świadczące usługi na własny rachunek, zgodnie z dyrektywą w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (PQD).

Z kolei europejska e-karta usług obejmuje szerszy zakres wymogów. Europejska e-karta usług byłaby dostępna zarówno dla osób fizycznych prowadzących działalność na własny rachunek, jak i dla przedsiębiorstw zamierzających świadczyć usługi w innym państwie członkowskim. W przeciwieństwie do EPS europejska e-karta usług oferowałaby również rozwiązania techniczne ułatwiające dopełnienie formalności administracyjnych związanych z delegowaniem pracowników na terytorium tych państw członkowskich, które poinformowały Komisję, że chcą korzystać z systemu IMI do takiego celu. Taka możliwość korzystania z systemu IMI w żaden sposób nie zmienia treści odpowiednich przepisów określonych w

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1).

dyrektywie 2014/67/UE. W e-karcie ujęto także przepisy mające ułatwić objęcie usług transgranicznych ubezpieczeniem.

E-karta obejmowałaby wymogi podlegające dyrektywie usługowej i, odpowiednio, nie obejmowałaby takich obszarów jak podatki, prawo pracy i zabezpieczenie społeczne. Niemniej jednak organy państw członkowskich nie będą wymagać od posiadacza e-karty przekazywania informacji, które zostały już wprowadzone do e-karty w celu dopełnienia przez usługodawcę formalności lub spełnienia wymogów związanych z udzieleniem zamówienia publicznego, uczestnictwem w konkursie lub uzyskaniem koncesji, założeniem spółki zależnej lub rejestracją oddziału zgodnie z prawem spółek oraz zgłoszeniem do obowiązkowego ubezpieczenia społecznego.

Na pierwszym etapie europejska e-karta usług miałaby zastosowanie do usług biznesowych i budowlanych – w takim zakresie, w jakim działalność tego rodzaju jest już objęta dyrektywą usługową. Oba sektory mają kluczowe znaczenie dla gospodarki UE⁷. Dostawcy usług budowlanych i biznesowych rozszerzający swoją działalność na inne państwa członkowskie często zmagają się z wysoce złożonymi procedurami administracyjnymi. Ponadto w ostatniej dekadzie w obu sektorach odnotowano bardzo niski wzrost wydajności, a handel i inwestycje transgraniczne w tych obszarach są ograniczone. Zwiększona konkurencyjność transgraniczna przyczyni się do utrzymania i poprawy konkurencyjności obu sektorów.

We wniosku zawarto również klauzule przeglądowe, służące przyszłej analizie skuteczności europejskiej e-karty usług, również w zakresie dopełniania formalności niezbędnych w związku z delegowaniem pracowników oraz z uwzględnieniem doświadczenia państw członkowskich, które zdecydują się na możliwość przewidzianą w art. 6 ust. 3 proponowanego rozporządzenia, a mianowicie na dopełnianie odpowiednich formalności za pośrednictwem elektronicznej platformy połączonej z systemem IMI.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tym obszarze polityki**

Niniejszemu rozporządzeniu towarzyszy dyrektywa. Rozporządzenie wprowadza europejską e-kartę usług, nie zmieniając przy tym podstawowych przepisów UE. Na mocy rozporządzenia wprowadzone zostaną narzędzia przeznaczone dla usługodawców w całej UE. Ponadto dokument ten ułatwia rozwiązywanie kwestii związanych z ubezpieczeniami dostawców usług transgranicznych. W dyrektywie określono ramy prawne i operacyjne europejskiej e-karty usług, regulujące m.in. warunki kwalifikowalności, zakresy kompetencji przyjmujących państw członkowskich i państw członkowskich pochodzenia, ważność europejskiej e-karty usług i warunki jej cofnięcia lub zawieszenia.

Niniejsze rozporządzenie w pełni zachowuje treść obowiązujących unijnych przepisów dotyczących kwestii społecznych, warunków zatrudnienia (w szczególności tych związanych z delegowaniem pracowników, prawami pracowniczymi i filarem społecznym), bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ochrony środowiska. Nie zmienia ono ani nie kwestionuje istniejących w tym zakresie środków ochronnych. E-karta będzie zawierać dodatkowe informacje o przedsiębiorstwie. Uprawnienia państw członkowskich do przeprowadzania kontroli na miejscu pozostałyby w mocy w niezmienionym kształcie. Przy korzystaniu z europejskiej e-karty usług zastosowanie nadal będą miały przepisy dotyczące pracowników delegowanych wynikające z dyrektyw 96/71/WE i 2014/67/UE, ale dostępne będą dodatkowe narzędzia umożliwiające przestrzeganie tych przepisów. Jeżeli państwa członkowskie ustanowiły procedury umożliwiające zgłoszenie delegowania pracowników

⁷ Według danych Eurostatu te dwa sektory odpowiadają za ok. 20 % PKB i miejsc pracy w UE.

zgodnie z art. 9 dyrektywy 2014/67/UE drogą elektroniczną, europejska e-karta usług będzie odsyłać jej posiadacza do odpowiednich procedur krajowych. Usługodawcy, którzy posiadają europejską e-kartę usług mogą również przekazać zgłoszenie za pomocą platformy elektronicznej powiązanej z systemem IMI, jeżeli przyjmujące państwo członkowskie poinformowało Komisję, że możliwość taka ma zastosowanie do delegowania pracowników na jego terytorium.

Wniosek w sprawie europejskiej e-karty usług stanowi uzupełnienie innych inicjatyw politycznych z dziedziny usług określonych w strategii jednolitego rynku i ma na celu przeciwdziałanie powstawaniu barier w świadczeniu usług transgranicznych na szczeblu krajowym. Jest on zatem uzupełnieniem wniosku Komisji [XX] w sprawie dyrektywy mającego na celu zreformowanie procedury powiadamiania przez państwa członkowskie o systemach zezwoleń i wymogach związanych z usługami.

Ponadto niniejszy wniosek zostanie uzupełniony o inicjatywę jednego portalu cyfrowego (Single Digital Gateway) ogłoszoną w strategii jednolitego rynku na 2017 r. Portal, w sprawie którego jesienią 2016 r. przeprowadzono konsultacje społeczne, pozwoli usunąć istniejące luki w informacjach kierowanych do przedsiębiorstw i obywateli poprzez zintegrowanie, uzupełnienie i udoskonalenie odpowiednich informacji dostępnych online na szczeblu unijnym i krajowym. Będzie on także połączony z usługami wsparcia. Ponadto celem portalu jest dalsza cyfryzacja procedur krajowych mających zastosowanie do obywateli i przedsiębiorstw korzystających ze swoich praw związanych z jednolitym rynkiem. W założeniu zakres jednego portalu cyfrowego ma wykraczać poza sektory objęte niniejszą inicjatywą.

Dla porównania: europejska e-karta usług powinna oferować w pełni zharmonizowany i znormalizowany instrument transgranicznego świadczenia usług, który obniżyłby koszty zapewnienia zgodności na poszczególnych rynkach usług zdominowanych w znacznym stopniu przez MŚP. Jest to zgodne z celem upraszczania procedur administracyjnych przy zaangażowaniu państw członkowskich pochodzenia usługodawców, w sytuacji gdy państwo członkowskie pochodzenia nie ma wpływu na wymogi obowiązujące usługodawcę w innych państwach członkowskich. W przypadku europejskiej e-karty usług obowiązek zapewnienia zgodności w ramach uprzednio zdefiniowanych i w pełni znormalizowanych procedur spoczywa na usługodawcy. Dzięki powiązaniu jednego portalu cyfrowego z tą procedurą, stanie się ona bardziej widoczna dla beneficjentów.

Wdrożenie europejskiej e-karty usług będzie w pełni spójne z pracami nad jednym portalem cyfrowym i odbędzie się z poszanowaniem zasad określonych w planie działania na rzecz administracji elektronicznej (w szczególności: zasady cyfrowości, interoperacyjności, transgraniczności, jednorazowości i domyślnej powszechności)⁸.

Wreszcie niniejszy wniosek stanowi uzupełnienie polityki egzekwowania prawa Komisji, którą Komisja stosuje równolegle w celu wyeliminowania wynikających z prawa krajowego nieuzasadnionych lub nieproporcjonalnych ograniczeń wobec zasad swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług.

⁸ Plan działania UE na rzecz administracji elektronicznej na lata 2016–2020. Przyspieszenie cyfrowej transformacji administracji – COM(2016) 179.

Wdrożenie niniejszego rozporządzenia będzie wspierać system wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) ustanowiony rozporządzeniem w sprawie IMI⁹. Od 2011 r. z IMI może korzystać ok. 5000 organów publicznych; stale prowadzone są sondaże wśród jego użytkowników i udowodniono, że system ten ma duży potencjał; w styczniu 2016 r. wprowadzono do niego europejską legitymację zawodową.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek w sprawie europejskiej e-karty usług zawarty w niniejszym rozporządzeniu oraz w proponowanej dyrektywie są w pełni zgodne z wieloma innymi politykami Unii, w szczególności z politykami mającymi te same cele: uproszczenie procedur administracyjnych i ograniczenie wymogów obowiązujących usługodawców.

Uproszczenie formalności związanych z dokumentacją byłoby bezpośrednim rezultatem rozwiązań wprowadzonych w rozporządzeniu (UE) 2016/1191 w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli poprzez uproszczenie wymogów dotyczących przedstawiania określonych dokumentów urzędowych w Unii Europejskiej¹⁰.

W 2013 r. w obszarze uznawania kwalifikacji zawodowych wprowadzono podobne narzędzie służące upraszczaniu procedur administracyjnych – wspomnianą powyżej europejską legitymację zawodową, którą w styczniu 2016 r. udostępniono przedstawicielom wybranych zawodów (pielęgniarkom, farmaceutom, fizjoterapeutom, przewodnikom górskim i agentom nieruchomości). W celu uniknięcia ryzyka dublowania się poszczególnych instrumentów w niniejszym wniosku wykluczono możliwość ubiegania się o europejską e-kartę usług przez wysoko wykwalifikowanych pracowników uprawnionych do europejskiej legitymacji zawodowej.

W kontekście procedury europejskiej e-karty usług przed zastosowaniem jakichkolwiek innych środków uzyskiwania oraz weryfikacji informacji wcześniej uzyskanych do celów tej procedury organy koordynujące i właściwe organy powinny w pierwszej kolejności korzystać z wszelkich dostępnych systemów integracji rejestrów krajowych, w tym systemów integracji rejestrów spółek (system integracji rejestrów działalności gospodarczej, BRIS), zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 2009/101/WE, oraz z systemów integracji rejestrów upadłości, zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) 2015/848.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Niniejsze działanie ustawodawcze wchodzi w zakres kompetencji dzielonych zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) TFUE. Celem działania jest ułatwienie prowadzenia przedsiębiorstwa i działalności usługowej przez przyjęcie środków dotyczących zbliżenia przepisów prawa, których przedmiotem jest funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Niniejsze rozporządzenie opiera się na postanowieniach art. 114 TFUE, który stanowi podstawę prawną przyjęcia takich środków.

⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1).

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1191 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli poprzez uproszczenie wymogów dotyczących przedkładania określonych dokumentów urzędowych w Unii Europejskiej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. L 200 z 26.7.2016, s. 1).

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Ogólnym celem niniejszego wniosku ustawodawczego jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku usług w UE, który nie jest ograniczony do terytorium jednego państwa członkowskiego, ale obejmuje całe terytorium UE. Biorąc pod uwagę transgraniczny charakter jednolitego rynku UE oraz konieczność wzięcia pod uwagę sytuacji o charakterze transgranicznym w sposób możliwie spójny, wykorzystanie istniejącego w całej UE narzędzia informatycznego w postaci systemu IMI stanowi racjonalne pod względem kosztów rozwiązanie, które może zostać zrealizowane wyłącznie w drodze podjęcia działań na szczeblu UE.

- **Proporcjonalność**

Środki wprowadzone w niniejszym rozporządzeniu są proporcjonalne do założonych w nim celów dalszej integracji rynków usług na szczeblu UE, jako że umożliwią zwiększenie dynamiki rynków i konkurencji transgranicznej. Są one także proporcjonalne do założonych celów, jakimi są zwiększenie przejrzystości, obniżenie kosztów oraz uproszczenie procedur nakładanych przez państwa członkowskie na usługodawców w sytuacjach o charakterze transgranicznym, w szczególności procedur związanych z delegowaniem personelu oraz z ubezpieczeniem od odpowiedzialności zawodowej. Ponadto opiera się ono na IMI, istniejącym instrumencie informatycznym funkcjonującym na szczeblu UE, finansowanym z budżetu UE i już wykorzystywanym przez administracje krajowe. Procedura na szczeblu UE wprowadzi jedynie ograniczone zmiany do IMI, skutkując poniesieniem niewielkich kosztów na poziomie UE i na poziomie krajowym. Poziom kosztów oceniono na podstawie podobnych istniejących procedur, takich jak europejska legitymacja zawodowa.

Środki te nie wykraczają poza to, co jest konieczne do rozwiązania stwierdzonych problemów oraz do osiągnięcia założonych celów. Choć procedura funkcjonująca na poziomie UE wymaga od administracji państw członkowskich odgrywania aktywnej roli, oczekuje się, że państwa członkowskie poniosą ograniczone nakłady finansowe dzięki wykorzystaniu systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym – platformy, która już istnieje i której wdrożenie sfinansowano ze środków unijnych. Ponadto perspektywa stosowania europejskiej e-karty usług, która poprawi konkurencyjność na rynkach usług przez dopuszczenie do nich większej liczby podmiotów oraz wygeneruje dodatkowe obroty, będzie mieć pozytywny wpływ na gospodarkę państw członkowskich.

Usługodawcy będą mogli korzystać z europejskiej e-karty usług na zasadzie dobrowolności.

- **Wybór instrumentu**

Niniejsze rozporządzenie opiera się na art. 114 TFUE. Zawarto w nim postanowienia mające na celu ułatwienie prowadzenia przedsiębiorstwa dodatkowego i korzystania ze swobody świadczenia usług w tymczasowych sytuacjach o charakterze transgranicznym. Na podstawie tego postanowienia w Traktacie w rozporządzeniu wprowadzono również praktyczne narzędzia dotyczące ubezpieczenia od odpowiedzialności zawodowej dla usługodawców prowadzących działalność za granicą.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/kontrole sprawności obowiązującego prawodawstwa**

W ramach przygotowywania niniejszego wniosku Komisja przeprowadziła szczegółową ocenę dyrektywy usługowej. Ocena ta wykazała, że dotychczasowe wdrożenie dyrektywy usługowej było jedynie częściowo skuteczne. Dyrektywa usługowa, inicjując reformy w

państwach członkowskich, umożliwiła wypracowanie dodatkowego wzrostu gospodarczego. Mimo to usługodawcy w kluczowych sektorach usług (takich jak usługi biznesowe i budowlane) wciąż borykają się z licznymi barierami. Ponadto system współpracy państw członkowskich w obszarze administracji nie zapewnia wszystkich możliwych korzyści. Przeprowadzona szczegółowa analiza funkcjonowania i użyteczności pojedynczych punktów kontaktowych (PSC) dała podstawy do wniosku, że większość z nich nie doprowadziła jeszcze do oczekiwanego uproszczenia procedur administracyjnych w zakresie tymczasowego świadczenia usług transgranicznych i zakładania działalności gospodarczej.

Ponadto ocena dokonana przez Komisję ujawniła, że państwa członkowskie przyjmują bardzo różne podejścia do obowiązkowych ubezpieczeń i dostępu do ubezpieczeń przy świadczeniu usług, co sprawia, że zawieranie przez usługodawców umów ubezpieczenia obejmującego transgraniczne świadczenie usług jest trudne i kosztowne, zwłaszcza w sektorach usług biznesowych i budowlanych.

Te wszystkie utrzymujące się przeszkody szkodzą rozwojowi transgranicznego handlu i inwestycji w obszarze usług.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Komisja przeprowadziła kilka analiz i konsultacji w celu zgromadzenia danych o utrzymujących się przeszkodach dla w pełni funkcjonalnego jednolitego rynku usług, przy czym większy nacisk położono na praktyczne skutki wdrożenia przepisów. Ocenę gospodarczą przeprowadzono w celu dokonania oceny skutków krajowych reform rynków usług i dostępu usługodawców do ubezpieczeń. Ponadto w latach 2014, 2015 i 2016 w ramach Forum Jednolitego Rynku zorganizowano warsztaty z udziałem zainteresowanych podmiotów. Podczas tych spotkań omówiono wyzwania stojące przed małymi i średnimi przedsiębiorstwami chcącymi rozwijać się na transgranicznych rynkach regionalnych oraz konkretne wyzwania występujące w sektorach usług (w szczególności w sektorach usług biznesowych i budowlanych), których rozwój jest hamowany przez niski poziom transgranicznego handlu i inwestycji na poziomie UE. Zgromadzone wypowiedzi i komentarze wykazały, że mimo niewielkich postępów osiągniętych w ostatnich latach usługodawcy działający w kilku sektorach ważnych pod względem gospodarczym wciąż borykają się z wieloma przeszkodami przy próbach rozszerzenia działalności na inne państwa członkowskie.

Zainteresowane strony wyraziły różne poglądy na temat możliwych sposobów poprawy ram regulacyjnych obowiązujących w przypadku rynków usług na szczeblu UE i krajowym. Zainteresowane strony prawie jednogłośnie sprzeciwiły się otwarciu kwestii zmiany dyrektywy usługowej. Niniejsze rozporządzenie nie wprowadza zmian ani do określonych w dyrektywie usługowej zasad merytorycznych regulujących świadczenie usług transgranicznych, ani do zasad związanych z delegowaniem pracowników, bezpieczeństwem i higieną pracy czy ochroną środowiska.

Od 3 maja do 26 lipca 2016 r. trwały internetowe konsultacje społeczne. Konsultacje pozwoliły na zebranie kolejnych opinii zainteresowanych stron, jak również informacji o bezpośrednich doświadczeniach z utrzymującymi się barierami utrudniającymi świadczenie usług transgranicznych w UE, w szczególności w wymienionych powyżej sektorach usług.

Komisja zebrała również przy kilku okazjach opinie zainteresowanych stron dotyczące problemów, z którymi zmagają się usługodawcy chcący uzyskać ubezpieczenie obejmujące tymczasowe świadczenie usług w innym państwie członkowskim, w szczególności podczas dwóch konsultacji społecznych przeprowadzonych w 2013 i 2015 r.

Rezultaty wszystkich tych działań potwierdziły, że na poziomie krajowym wciąż obowiązują niewspółmierne lub nieuzasadnione wymogi działające na niekorzyść usługodawców i usługobiorców na jednolitym rynku. Ponadto wyniki tych działań dają wyraźne wskazania co do oczekiwanych przez zainteresowane strony reakcji politycznych. Większość z nich zgadza się z koniecznością rozwiązania problemu utrzymujących się barier w zakresie transgranicznego świadczenia usług i ułatwienia dostępu do ubezpieczeń w takich sytuacjach, przy jednoczesnym utrzymaniu unijnego dorobku prawnego w dziedzinie polityki społecznej, zatrudnienia, bezpieczeństwa i higieny pracy oraz środowiska i równoległej realizacji ambitnej polityki egzekwowania prawa. W tym kontekście w listopadzie 2016 r. Komisja przyjęła kompleksowy pakiet egzekwowania przepisów, w celu rozwiązania problemu niewspółmiernych ograniczeń w dziedzinie usług w dziewięciu państwach członkowskich.

Niniejsza inicjatywa wspierająca rozwój rynków usług transgranicznych spotkała się z poparciem Rady ds. Konkurencyjności, zawartym w jej konkluzjach z 29 lutego 2016 r. w sprawie strategii jednolitego rynku¹¹, oraz Rady Europejskiej – w jej konkluzjach z 28 czerwca 2016 r.¹² Poparcie dla przedmiotowej inicjatywy wyraził także Parlament Europejski w swoim sprawozdaniu na temat strategii jednolitego rynku przyjętym w dniu 26 maja 2016 r.¹³

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Wyniki procesu wzajemnej oceny w państwach członkowskich w latach 2010-11, wyniki kontroli skuteczności w latach 2011-12 i wyniki wzajemnej weryfikacji w latach 2012–2013 przyczyniły się do przygotowania niniejszego wniosku dotyczącego rozporządzenia. Ponadto wyniki różnych konsultacji społecznych, w tym konsultacji przeprowadzonych latem 2016 r., stanowią solidną podstawę wiedzy eksperckiej.

W zakresie kwestii ubezpieczeniowych wzięto również pod uwagę wyniki konsultacji społecznych przeprowadzonych w 2013 r., dotyczących trudności napotykanych przez usługodawców chcących uzyskać ubezpieczenie obejmujące sytuacje transgraniczne, oraz w grudniu 2015 r., dotyczących zielonej księgi w sprawie detalicznych usług finansowych. Te ostatnie konsultacje obejmowały również szczególne kwestie związane z dostępem do ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności zawodowej w warunkach transgranicznych. Ponadto regularnie prowadzono dyskusje z przedstawicielami sektora ubezpieczeń.

Komisja zorganizowała szereg warsztatów z udziałem zainteresowanych stron, w szczególności partnerów społecznych, i zebrała w ten sposób wiedzę ekspercką na temat trudności napotykanych z powodu istotnych wymogów administracyjnych w państwach członkowskich. Zebranie informacji umożliwiły również badania i sprawozdania zewnętrzne. Co więcej Komisja opierała swoje działania na regularnych kontaktach na poziomie technicznym w ramach grupy ekspertów ds. wdrożenia dyrektywy usługowej.

- **Ocena skutków**

W ramach przygotowań związanych z niniejszą inicjatywą przeprowadzono ocenę skutków. Ponownie przedłożone sprawozdanie uwzględnia zalecenia przedstawione przez Radę ds. Kontroli Regulacyjnej w pierwotnie wydanej przez nią negatywnej opinii z dnia 14 października 2016 r.¹⁴, jak również dodatkowe kwestie podniesione przez Radę w ostatecznej

¹¹ [Konkluzje Rady w sprawie strategii jednolitego rynku towarów i usług z dnia 29 lutego 2016 r.](#)

¹² [Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 28 czerwca 2016 r.](#)

¹³ [Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 2016 r. w sprawie strategii jednolitego rynku](#)

¹⁴ Główne rekomendacje Rady przedstawione w pierwszej opinii w sprawie oceny skutków wskazywały na potrzebę lepszego sformułowania definicji problemu, ponownego rozważenia założeń

pozytywnej opinii z dnia 8 listopada 2016 r.¹⁵ W szczególności wyjaśniono kwestie opisu problemu i zakresu oceny skutków, przeorganizowano poszczególne warianty strategiczne w wyraźnie wyodrębnione pakiety wariantów i z większą dokładnością oszacowano redukcję kosztów administracyjnych.

W ocenie skutków przeanalizowano poszczególne warianty strategiczne i pogrupowano je w „pakiety” wariantów strategicznych. Przeanalizowano następujące pakiety wariantów strategicznych:

- Pierwszy pakiet wariantów umożliwiłby usługodawcy uzyskanie zaświadczenia o posiadaniu siedziby w państwie członkowskim pochodzenia i potwierdzenia posiadania ubezpieczenia obejmującego działalność także w państwie członkowskim pochodzenia;
- Drugi pakiet pozwoliłby usługodawcy na korzystanie z procedury na szczeblu UE w celu ułatwienia mu dostępu do rynku innego państwa członkowskiego, w tym z zaawansowanego mechanizmu elektronicznego powiązanego z systemem IMI w celu łatwiejszego dopełnienia formalności dla delegowanych pracowników, na korzystanie z którego to mechanizmu może zdecydować się przyjmujące państwo członkowskie. Ponadto umożliwiłby rozwiązanie praktycznych problemów związanych z ubezpieczeniem w działalności transgranicznej;
- Trzeci pakiet wariantów, uzupełniający wobec pakietu 2, zmniejszyłby rozbieżności między rozwiązaniami prawnymi w wielu kluczowych usługach biznesowych (usługi architektoniczne, inżynieryjne i księgowe) poprzez harmonizację ograniczonej liczby wymogów mających zastosowanie do usługodawców w tych trzech sektorach (a mianowicie ograniczenia dotyczące formy prawnej, wymogi określające udział w kapitale własnym zastrzeżony dla wolnych zawodów oraz ograniczenia dotyczące działalności wielodyscyplinarnej);
- Czwarty pakiet wariantów, uzupełniający wobec pakietu 3, wprowadziłby konkretne rozwiązania zaradcze w zakresie wyżej wspomnianych rozbieżności regulacyjnych w przypadku przedsiębiorstw dodatkowych (oddziałów i agencji), zwalniając usługodawców zagranicznych z określonych wymogów, przy jednoczesnym uprawnieniu przyjmujących państw członkowskich do wprowadzenia alternatywnych środków ochronnych.

Pierwszy pakiet przyczyniłby się do wprowadzenia pewnych uproszczeń, jednak jego wpływ byłby ograniczony w porównaniu do skutków pozostałych wariantów. Pakiety 3 i 4 miałyby wprawdzie poważniejsze skutki niż pakiet 2 ze względu na kwestię usuwania przeszkód regulacyjnych (a nie tylko uproszczenia administracyjne), Komisja zdecydowała się jednak na pakiet 2 ze względu na następujące argumenty: Usunięcie najbardziej restrykcyjnych wymogów objętych pakietami 3 i 4 poprzez ukierunkowane działania w zakresie egzekwowania przepisów, uzupełnione o konkretne zalecenia dotyczące ogólnych ram regulacyjnych mających zastosowanie do zawodów usługowych, wydaje się bardziej proporcjonalne niż wniosek ustawodawczy wprowadzający minimalną harmonizację w zakresie ograniczonej liczby wymogów w ograniczonej liczbie sektorów usług. Ponadto pakiet 4 odrzuca się również dlatego, że byłby postrzegany jako rozwiązanie dające

konceptyjnych i opisu poszczególnych wariantów strategicznych i przedstawienia dalszych informacji o potencjalnych kosztach dla państw członkowskich i stanowiskach zainteresowanych stron.

15

http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

inicjatywę państwu członkowskiemu pochodzenia, w którym zagraniczni usługodawcy podlegaliby wyłącznie prawu państwa członkowskiego pochodzenia, czego skutkiem byłaby dyskryminacja odwrotna usługodawców krajowych.

Oczekuje się, że wybrany pakiet poprawi pewność prawa oraz zapewni oszczędności usługodawcom decydującym się na świadczenie usług transgranicznych. Może on przyczynić się do zwiększenia dynamiki rynków i konkurencyjności, zwiększając wybór i wartość dodaną dla konsumentów

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Wniosek dotyczący rozporządzenia wprowadzającego europejską e-kartę usług przyczyni się do zwiększenia sprawności regulacyjnej w dziedzinie dostępu usługodawców do rynku oraz do uproszczeń poprzez poprawę warunków, na jakich usługodawcy uzyskują dostęp do rynku innego państwa członkowskiego. Pozostaje on bez wpływu na prerogatywy przyjmujących państw członkowskich wynikające z dyrektywy usługowej.

- **Prawa podstawowe**

Niniejszy wniosek wspiera prawa zapisane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności, zgodnie z art. 8 Karty praw podstawowych, zostanie zapewniona ochrona danych osobowych. Ponadto głównym celem niniejszej inicjatywy jest ułatwienie korzystania z praw przedsiębiorczości i prawa do świadczenia usług w dowolnym państwie członkowskim, zgodnie z przepisami art. 15 ust. 2 Karty praw podstawowych, przy zapewnieniu, że nie występuje żadna, w tym pośrednia, dyskryminacja ze względu na przynależność państwową (dalsze wdrożenie art. 21 ust. 2 Karty praw podstawowych). Co więcej wprowadzenie takiej procedury na poziomie UE ma na celu wdrożenie bezstronnej, sprawiedliwej i zasadnie szybkiej procedury, także w odniesieniu do uczestnictwa Komisji, zgodnie z wymogami określonymi w art. 41 Karty praw podstawowych. Zgodnie z postanowieniami art. 54 Karty praw podstawowych, pod należytą rozważką zostanie wzięty zakaz nadużywania prawa, w szczególności w zakresie swobody świadczenia usług.

4. WPLYW NA BUDŻET

Oczekuje się, że wniosek będzie miał wpływ na budżet UE w zakresie, w jakim przyszła europejska e-karta usług będzie wykorzystywała system wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) jako podstawę operacyjną. IMI należy dostosować, aby mógł obsługiwać procedurę europejskiej e-karty usług i spełniać wymogi w zakresie przechowywania; będzie on musiał również zostać uzupełniony o pewne dodatkowe funkcje – interfejs publiczny przeznaczony dla usługodawców, połączenia z innymi istotnymi systemami oraz funkcjonalność administracyjną dla organów państw członkowskich. Będzie to niezbędne, ponieważ w przypadku europejskiej e-karty usług IMI będzie wykorzystywany jako skuteczne narzędzie wymiany informacji i wzajemnej pomocy między właściwymi organami w obrębie danego państwa członkowskiego, bez uszczerbku dla innych rozwiązań stosowanych w państwach członkowskich. Wpływ na budżet UE będzie niewielki ze względu na fakt, że korzystanie z IMI jako podstawy obsługi europejskiej e-karty usług przyniesie istotne korzyści skali i zakresu. Ponadto podstawowe aktualnie istniejące możliwości IMI oraz możliwości będące w toku opracowania są w dużej mierze zgodne z wymogami europejskiej e-karty usług. W związku z tym koszty adaptacji i opracowania oprogramowania będą w znacznym stopniu zmniejszone.

Wszelkie konieczne przydziały finansowania będą dokonywane poprzez przesunięcia środków; nie oczekuje się wpływu na budżet UE przekraczającego środki już przewidziane w ramach obecnego programowania finansowego Komisji.

5. INNE ELEMENTY

• **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdawczość**

Ocena niniejszego rozporządzenia jest przewidziana co pięć lat po wdrożeniu europejskiej e-karty usług. Powinna ona również zawierać ocenę współpracy pomiędzy organami koordynującymi w państwach członkowskich oraz uwzględniać potrzebę dostosowywania procedur europejskiej e-karty usług w świetle najnowszych osiągnięć w zakresie administracji elektronicznej. Państwa członkowskie, usługodawcy, partnerzy społeczni oraz inne zainteresowane strony byłyby również zachęcane do oceny funkcjonowania tej inicjatywy. Analizowane będą konkretne wskaźniki umożliwiające ocenę skutków rozporządzenia, takie jak liczba usługodawców posługujących się europejską e-kartą usług, ich doświadczenia związane z obciążeniami administracyjnymi, szybkość stosowanych procedur czy ilość informacji wymienianych między państwami członkowskimi.

Biorąc pod uwagę, że na czerwiec 2019 r. przewidziano przegląd niektórych aspektów dyrektywy 2014/67/UE, w ramach przeglądu będzie należało ponownie ocenić potencjał mechanizmów określonych w art. 6. W przeglądzie uwzględnione zostaną doświadczenia państw członkowskich, które zdecydowały się na korzystanie z możliwości przewidzianej w art. 6 ust. 3 proponowanego rozporządzenia, umożliwiając dopełnianie formalności dotyczących delegowania pracowników za pośrednictwem elektronicznej platformy połączonej z systemem IMI.

• **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów zawartych we wniosku**

Artykuł 1 określa przedmiot proponowanego rozporządzenia wprowadzającego europejską e-kartę usług oraz powiązane mechanizmy administracyjne, dostępne dla usługodawców chcących świadczyć usługi na rynkach innych krajów. Artykuł ten precyzuje również, że koordynację krajowych przepisów konieczną do udostępnienia tej e-karty określono w dyrektywie (ESC), która ma zostać przyjęta równocześnie.

Artykuł 2 określa zakres działalności, w których przypadku dostępna jest europejska e-karta usług, oraz konkretne rodzaje działań, obszary i kwestie, których karta nie obejmuje, zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE.

Ponadto zgodnie z tym artykułem niniejsze rozporządzenie, podobnie jak dyrektywa 2006/123/WE, nie dotyczy definiowania ani organizacji usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ani przepisów regulowanych prawem konkurencji. Nie ma ono również wpływu na różnorodność kulturową lub językową, bądź też na pluralizm mediów. Wreszcie rozporządzenie nie ma wpływu na przepisy ogólne prawa karnego, prawa pracy, prawa podatkowego bądź prawa dotyczącego zabezpieczenia społecznego.

W odniesieniu do dyrektywy 2006/123/WE artykuł ten precyzuje, że niniejsze rozporządzenie nie będzie miało zastosowania w przypadku, gdy jest ono sprzeczne z innymi aktami prawnymi Unii regulującymi szczególne aspekty dostępu lub prowadzenia działalności usługowej w konkretnych branżach lub zawodach lub dla konkretnych sektorów.

Artykuł 3 zawiera definicje istotne dla rozporządzenia.

W artykule 4 określono istotne elementy wniosków o wydanie europejskiej e-karty usług, które powinny być takie same w całej UE, oraz powierzono Komisji uprawnienia wykonawcze w celu określenia standardowego formularza i szczegółów technicznych, a także uprawnienia delegowane do sprecyzowania rodzaju informacji uzupełniających oraz – w wyjątkowych sytuacjach uzasadniających taką potrzebę – dokumentów, które należy dołączyć do wniosku.

W artykule 5 nakłada się na dystrybutorów ubezpieczeń i organy powołane przez państwo członkowskie do zawierania obowiązkowych ubezpieczeń wymóg wystawiania certyfikatu ubezpieczenia na prośbę ubezpieczającego. W artykule tym wskazano także istotne elementy takiego certyfikatu i przewidziano możliwość określenia standardowego formularza przez Komisję w drodze aktów wykonawczych.

Artykuł 6 pozwala posiadaczom europejskiej e-karty usług dopełniać formalności związanych z delegowaniem personelu zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE za pośrednictwem elektronicznej platformy połączonej z systemem IMI pod nadzorem organu koordynującego w państwie członkowskim pochodzenia. W przypadku delegowania pracowników zgodnie z dyrektywami 96/71/WE i 2014/67/WE to samo ma zastosowanie do tych państw członkowskich, które zgłoszą Komisji taką możliwość w odniesieniu do delegowania pracowników na ich terytorium. Ponadto, jeżeli państwa członkowskie ustanowiły procedury umożliwiające zgłoszenie delegowania pracowników zgodnie z art. 9 dyrektywy 2014/67/UE drogą elektroniczną, elektroniczna platforma połączona z systemem IMI będzie odsyłać posiadacza karty do odpowiednich procedur krajowych.

Artykuł 7 pozwala podmiotom wnioskującym o wydanie europejskiej e-karty usług dopełniać formalności niezbędnych do zapewnienia swobodnego przepływu osób samozatrudnionych zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE za pośrednictwem elektronicznej platformy połączonej z systemem IMI, pod nadzorem organu koordynującego w państwie członkowskim pochodzenia. Umożliwia on również zastąpienie wymaganych w dyrektywie 2005/36/WE poświadczeń potwierdzających kwalifikacje zawodowe wypełnionym formularzem wniosku o przyznanie europejskiej e-karty usług.

Artykuł 8 stanowi, że procedury związane z wnioskami o wydanie, wystawianiem, aktualizacją, zawieszaniem, cofaniem i anulowaniem europejskiej e-karty usług mają być w pełni elektroniczne i dostępne na elektronicznej platformie połączonej z systemem IMI, bez uszczerbku dla procedur wewnętrznych między organami koordynującymi i właściwymi organami w państwach członkowskich. W artykule tym przyznano również uprawnienia wykonawcze Komisji w celu przyjęcia specyfikacji technicznych dotyczących wyżej wymienionych procedur elektronicznych.

Artykuł 9 przewiduje wspólne przepisy dotyczące formy i języka dokumentów składanych w ramach procedury związanej z europejską e-kartą usług. W artykule tym przyznano również uprawnienia wykonawcze Komisji w celu przyjęcia zasad technicznych dotyczących tłumaczenia informacji i dokumentów wykorzystywanych w ramach procedur związanych z europejską e-kartą usług. .

W artykule 10 określono zasady precyzujące, jakie opłaty mogą pobierać państwa członkowskie pochodzenia i przyjmujące państwa członkowskie; opłaty te nie mogą przekraczać kosztów ponoszonych bezpośrednio przez państwa członkowskie. W artykule tym przyznano również uprawnienia wykonawcze Komisji w celu ustanowienia zasad technicznych dotyczących zasad i procedur dokonywania opłat.

W artykule 11 nakłada się na dystrybutorów ubezpieczeń obowiązek wystawiania na wniosek ubezpieczającego oświadczenia dotyczącego roszczeń odszkodowawczych osób trzecich związanych z działalnością danego ubezpieczającego. Artykuł ten upoważnia również Komisję do przyjęcia przepisów wykonawczych dotyczących standardowego formatu tego oświadczenia.

Artykuł 12 zawiera wymóg, aby dystrybutorzy ubezpieczeń oraz organy powołane przez państwa członkowskie do zawierania obowiązkowych ubezpieczeń w swoich politykach

akceptacji ryzyka i kalkulacji składek należycie i w sposób niedyskryminujący uwzględniły oświadczenie o roszczeniach przedstawione przez usługodawcę.

Artykuł 13 zawiera wymóg, aby organizacje zawodowe oferujące swoim członkom i innym dostawcom określonych usług ochronę grupową związaną z ubezpieczeniami z tytułu prowadzenia działalności zawodowej zapewniali dostęp do takiej ochrony, na niedyskryminujących warunkach, zainteresowanym usługodawcom z innych państw członkowskich, w tym posiadaczom europejskiej e-karty usług.

Artykuł 14 przewiduje obowiązek wzajemnej wymiany informacji pomiędzy zaangażowanymi organami koordynującymi. Komisji powierza się również uprawnienia wykonawcze w celu określenia szczegółów technicznych związanych z obsługą takiej wymiany informacji.

Artykuł 15 reguluje zasady wykonywania przez Komisję przekazanych uprawnień przewidzianych w art. 4.

Artykuł 16 określa komitet wspierający Komisję przy przyjmowaniu aktów wykonawczych oraz właściwą procedurę, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.

Artykuł 17 przewiduje obowiązek wyznaczenia przez państwo członkowskie organu koordynującego uprawnionego do realizacji zadań przewidzianych w rozporządzeniu oraz dyrektywie określających ramy operacyjne europejskiej e-karty usług, poinformowania o tym Komisji i zarejestrowania tego organu w systemie IMI.

Artykuły 18 i 19 nakładają na Komisję obowiązek monitorowania i przeprowadzania przeglądu wpływu niniejszego rozporządzenia na swobodę przedsiębiorczości oraz swobodę świadczenia usług we wszystkich państwach członkowskich. Przewiduje on również przegląd mechanizmów wprowadzonych w art. 6 w ramach przeglądu dyrektywy 2014/67/UE.

Artykuł 20 przewiduje zmianę w rozporządzeniu (UE) nr 1024/2012 w sprawie IMI w celu włączenia europejskiej e-karty usług w zakres tego rozporządzenia.

Artykuł 21 dotyczy wejścia w życie rozporządzenia i jego stosowania. Odpowiednie daty są dostosowane do dat zaproponowanych dla dyrektywy.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie wprowadzenia europejskiej e-karty usług oraz powiązanych mechanizmów administracyjnych**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁶,
uwzględniając opinię Komitetu Regionów¹⁷,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) gwarantuje usługodawcom swobodę przedsiębiorczości w państwach członkowskich oraz swobodę świadczenia usług we wszystkich państwach członkowskich.
- (2) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁸ ustanawia ogólne przepisy ułatwiające korzystanie ze swobody przedsiębiorczości przez usługodawców oraz swobodny przepływ usług. Przewiduje ona między innymi, że państwa członkowskie powinny uprościć procedury administracyjne, na przykład przez wykorzystywanie pojedynczych punktów kontaktowych oraz akceptowanie równoważnych ubezpieczeń z tytułu prowadzenia działalności zawodowej, które usługodawcy posiadają już w państwie członkowskim pochodzenia.
- (3) Dyrektywa 2006/123/WE wymaga od państw członkowskich wprowadzenia i stałego aktualizowania pojedynczych punktów kontaktowych, w których usługodawca chcący założyć przedsiębiorstwo lub świadczyć swoje usługi będzie mógł znaleźć wszystkie stosowne informacje dotyczące wymogów, które należy spełnić, oraz elektronicznych procedur związanych z wszelkimi niezbędnymi formalnościami, zezwoleniami i powiadomieniami. Jednakże kosztowne wyzwania związane z komunikacją oraz trudności z zapewnieniem zgodności z krajowymi procedurami na odległość wciąż dotyczą usługodawców, w szczególności w odniesieniu do specyficznych wymogów sektorowych. Współpraca pomiędzy organami poszczególnych państw członkowskich

¹⁶ Dz.U. C z , s. .

¹⁷ Dz.U. C z , s. .

¹⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36).

zasadniczo powinna odbywać się za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI), platformy informatycznej służącej do transgranicznej wymiany informacji i wzajemnej pomocy między organami w różnych państwach członkowskich w ramach tej dyrektywy. Choć zdarza się, że organy mają wątpliwości dotyczące legalnego prowadzenia przedsiębiorstwa przez usługodawcę w innym państwie członkowskim, możliwości współpracy oferowane obecnie w ramach IMI nie są w pełni wykorzystywane.

- (4) Wymogi pozostają niezmienione, co sprawia, że rozszerzenie działalności usługodawcy na obszarze rynku wewnętrznego jest uciążliwe i zniechęcające; przykładowo są to liczne i zróżnicowane systemy zezwoleń wymaganych przez różne organy, które, w odniesieniu do prowadzenia przedsiębiorstwa, nie zakładają wzajemnego uznawania warunków wcześniej spełnionych w innych państwach członkowskich lub, w zakresie tymczasowego transgranicznego świadczenia usług, nakładają niewspółmierne lub nieuzasadnione ograniczenia. W konsekwencji usługodawcy napotykają liczne i niewspółmierne koszty związane z przestrzeganiem przepisów w przypadku podejmowania działalności transgranicznej.
- (5) Formalności związane z zezwoleniami i powiadomieniami często wymagają wypełniania papierowych formularzy i składania papierowych dokumentów, które muszą zostać przetłumaczone, co stanowi istotny koszt; ponadto muszą one być zgodne z określonymi wymogami formalnymi – takimi jak poświadczenie czy uwierzytelnienie. Informacje dotyczące tych przeszkód są albo niedostępne przez internet, albo ogólnikowe, niepełne, rozproszone i trudne do zinterpretowania w odniesieniu do konkretnej sytuacji usługodawcy rozszerzającego swoją działalność na rynki innych państw, ze względu na fakt, że często dotyczą one wyłącznie sytuacji krajowych. Usługodawcy często muszą ponownie dostarczać informacje i dokumenty oraz przechodzić przez powielające się kontrole w różnych organach tego samego państwa członkowskiego. Wysokie koszty tłumaczeń stanowią również istotny element zniechęcający przedsiębiorstwa podejmujące pierwsze kroki w zakresie podejmowania działalności transgranicznej.
- (6) Handel i inwestycje transgraniczne w obszarze niektórych usług biznesowych i budowlanych są na szczególnie niskim poziomie, co wskazuje na potencjał lepszej integracji rynku usług oraz ma istotny negatywny wpływ na pozostałą część gospodarki. Te słabe wyniki prowadzą do sytuacji, w której potencjał większego wzrostu i zatrudnienia na jednolitym rynku nie jest w pełni wykorzystywany.
- (7) Rozwiązania w zakresie utrzymujących się przeszkód utrudniających podejmowanie większej liczby działań transgranicznych w obszarze usług pomogą wzmocnić konkurencję, co przełoży się na większy wybór i lepsze ceny dla konsumentów oraz stworzenie nowych miejsc pracy w bardziej konkurencyjnych sektorach usług, wspieranie wydajności oraz zapewnienie bardziej sprzyjającego klimatu dla inwestycji i innowacji.
- (8) Celem niniejszego rozporządzenia jest wprowadzenie ułatwień w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobodnego przepływu usług w ramach jednolitego rynku w obszarach objętych już dyrektywą 2006/123/WE przez przyjęcie kolejnych środków dotyczących zbliżenia przepisów, których celem jest ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Powinno ono opierać się na art. 114 TFUE.
- (9) Dlatego też niniejsze rozporządzenie wprowadza europejską e-kartę usług, która powinna ułatwić określonym usługodawcom rozszerzenie świadczenia usług na inne państwa w ramach rynku wewnętrznego, czy to w formie tymczasowego świadczenia

usług, czy też za pośrednictwem przedsiębiorstw dodatkowych – oddziałów, agencji lub biur.

- (10) Jednocześnie niniejsze rozporządzenie szczególnie koncentruje się na sektorach usług biznesowych i budowlanych objętych zakresem dyrektywy ... [dyrektywy ESC] ..., w których występują najbardziej restrykcyjne przeszkody regulacyjne i administracyjne przy ekspansji transgranicznej; w rezultacie sektory te charakteryzują się niewykorzystanym potencjałem w zakresie integracji rynku wewnętrznego.
- (11) Wszelkie kwestie, działania oraz obszary pozostające poza zakresem dyrektywy 2006/123/WE powinny pozostać poza zakresem niniejszego rozporządzenia. W szczególności niniejsze rozporządzenie nie wpływa na kwestie, działania oraz obszary związane z przepisami podatkowymi, zabezpieczeniem społecznym i prawem pracy, w tym z wszelkimi przepisami prawnymi lub postanowieniami umownymi dotyczącymi warunków zatrudnienia, warunków pracy, w tym bezpieczeństwa i higieny pracy oraz relacji pomiędzy pracodawcami i pracownikami. Niniejsze rozporządzenie nie ma również wpływu na ustawodawstwo państw członkowskich dotyczące zabezpieczenia społecznego. Niniejsze rozporządzenie nie narusza również żadnych przepisów wynikających z prawa konkurencji ani jakiegokolwiek przepisu dotyczącego prawa właściwego lub jurysdykcji zgodnie z zasadami międzynarodowego prawa prywatnego.
- (12) W celu zachowania spójności ewentualne kolizje pomiędzy przepisami niniejszego rozporządzenia a innymi aktami prawnymi UE regulującymi specyficzne aspekty dostępu do działalności usługowej i prowadzenia jej w określonych dziedzinach powinny być rozstrzygane zgodnie z art. 3 dyrektywy 2006/123/WE regulującym kwestie kolizji pomiędzy tą dyrektywą a takimi aktami prawnymi, z zastosowaniem tych pozostałych aktów prawnych. Zatem przepisy zawarte w niniejszym rozporządzeniu nie mogą stanowić podstawy do uzasadnienia systemów uprzednich zezwoleń, systemów uprzednich powiadomień bądź wymogów dotyczących prowadzenia przedsiębiorstwa, które są niedozwolone na podstawie innych aktów prawnych UE regulujących specyficzne aspekty dostępu do działalności usługowej i prowadzenia jej w określonych dziedzinach, takich jak dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r.¹⁹. Dodatkowo niniejsze rozporządzenie w żaden sposób nie wpływa na zobowiązania, których usługodawcy powinni przestrzegać, zgodnie z dyrektywą 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁰ oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE²¹.
- (13) Europejska e-karta usług powinna zostać wprowadzona jako dobrowolna alternatywa dla usługodawców. Usługodawcy nadal powinni mieć możliwość wykazywania zgodności z właściwymi wymogami w przypadku rozszerzania działalności na rynki innych krajów w zakresie innych zezwoleń i powiadomień funkcjonujących w ramach

¹⁹ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego, w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

²⁰ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1).

²¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11).

prawa krajowego danych państw członkowskich. Usługodawca zawsze powinien mieć możliwość zdecydowania o nieskładaniu wniosku o europejską e-kartę usług.

- (14) Europejska e-karta usług powinna być w pełni elektroniczna, opierać się niemal wyłącznie na danych pochodzących z zaufanych źródeł, ograniczać do niezbędnego minimum korzystanie z dokumentów i umożliwiać wielojęzyczne przetwarzanie, aby unikać ponoszenia kosztów tłumaczeń. Aby procedura była w pełni elektroniczna i umożliwiała współpracę administracyjną pomiędzy państwami członkowskimi pochodzenia i przyjmującymi państwami członkowskimi, w zakresie niniejszego rozporządzenia powinien być stosowany system wymiany informacji na rynku wewnętrznym ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012²². Należy stworzyć specjalną platformę elektroniczną na potrzeby wydawania, aktualizowania, zawieszania, cofania lub anulowania europejskich e-kart usług oraz zapewnić dostęp elektroniczny do ważnych europejskich e-kart usług dla ich posiadaczy i właściwych organów.
- (15) Aby możliwe było składanie wniosków o europejską e-kartę usług należy udostępnić ujednolicony wielojęzyczny formularz, zapewniając, by obejmował on elementy niezbędne do identyfikacji usługodawcy oraz usług, których dotyczy wnioski o kartę, a także do oceny szczególnych wymogów związanych z danymi usługami, takich jak wymogi dotyczące dowodu prowadzenia przedsiębiorstwa w państwie członkowskim pochodzenia, dobrej reputacji lub ochrony ubezpieczeniowej, dzięki czemu elementy te będą dostępne dla organów koordynujących zarówno w państwach członkowskich pochodzenia, jak i przyjmujących państwach członkowskich.
- (16) Komisji powinny przysługiwać uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych na podstawie art. 290 Traktatu, aby określić szczegółowo informacje, które powinny się znaleźć w standardowym formularzu wniosku oraz dokumenty potwierdzające, jakie powinny zostać dołączone do wniosku. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. W szczególności aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (17) Podczas wdrażania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie powinny przekazać Komisji informacje i aktualizacje dotyczące procedur nałożonych w prawie krajowym na usługodawców transgranicznych pragnących świadczyć usługi tymczasowo lub za pośrednictwem oddziału, agencji lub biura, w tym informacje i dokumenty, z którymi wiążą się te procedury, aby umożliwić przygotowanie formularzy wniosku. Aby zapewnić jednolite wdrożenie w zakresie niezbędnych informacji, które należy podać we wniosku o europejską e-kartę usług, Komisji należy

²²

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1).

powierzyć uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011²³.

- (18) Opis warunków obowiązkowego lub dobrowolnego ubezpieczenia podany w umowach pisemnych może być trudny do uzyskania. Dystrybutorzy ubezpieczeń oraz organy powołane przez państwa członkowskie do zawierania obowiązkowych ubezpieczeń powinny zatem udostępniać opis kluczowych elementów ochrony udzielonej swojemu klientowi w formie certyfikatu ubezpieczenia. Certyfikat ten powinien być dołączony do formularza wniosku. Aby zapewnić jednolite wdrożenie tej części rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w celu przyjęcia ujednoliconego formatu certyfikatów. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011.
- (19) Posiadacze europejskiej e-karty usług mogą chcieć delegować personel na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego. W takim przypadku usługodawcy mogą podlegać wymogom, takim jak uprzednie oświadczenia kierowane do przyjmującego państwa członkowskiego, które są potrzebne do zapewnienia ochrony delegowanych pracowników. Europejska e-karta usług nie będzie miała w żaden sposób wpływu na treść takich oświadczeń, ani na odpowiedzialność przyjmującego państwa członkowskiego w tym zakresie.
- (20) Elektroniczna platforma połączona z systemem IMI, która ma zostać opracowana przez Komisję, powinna być dostępna dla posiadaczy europejskiej e-karty usług, aby ułatwić dopełnienie tych formalności, które w stosownych przypadkach muszą być dopełnione w przyjmującym państwie członkowskim. Formalności te dotyczą przede wszystkim ewentualnego obowiązku uprzednich oświadczeń o kwalifikacjach zawodowych pracowników i należy ich dopełnić zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁴.
- (21) Jeżeli chodzi o uprzednie oświadczenie, które może być wymagane na podstawie art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE²⁵, elektroniczna platforma połączona z systemem IMI powinna przekierowywać posiadaczy europejskiej e-karty usług do krajowych procedur elektronicznych wprowadzonych w przyjmującym państwie członkowskim, do którego delegowani mają być pracownicy, o ile tylko takie procedury krajowe przewidują elektroniczne składanie wspomnianego powyższej uprzedniego oświadczenia.
- (22) Elektroniczna platforma połączona z systemem IMI powinna zostać udostępniona przez Komisję tym państwom członkowskim, które wcześniej zgłosiły Komisji zamiar korzystania z tej możliwości. Jeżeli państwa członkowskie decydują się na korzystanie z systemu IMI na potrzeby przysyłania uprzedniego oświadczenia dotyczącego pracowników delegowanych na ich terytorium, posiadacze europejskiej e-karty usług

²³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

²⁴ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005).

²⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11).

będą mogli składać oświadczenie, o którym mowa w art. 9 dyrektywy 2014/67/UE, bezpośrednio we właściwym organie w przyjmującym państwie członkowskim zgodnie z definicją w art. 2 lit. a) dyrektywy 2014/67/UE, za pośrednictwem elektronicznej platformy połączonej z systemem IMI. W tym celu przyjmujące państwo członkowskie powinno dostarczyć wszystkie elementy wymagane zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) i ust. 2 dyrektywy 2014/67/UE jako podstawę wielojęzycznego formularza, na którym ma być składane oświadczenie o delegowaniu pracowników na jego terytorium. Komisja powinna opublikować ten formularz w Dzienniku Urzędowym i udostępnia go na platformie elektronicznej połączonej z systemem IMI. Odpowiednie informacje dotyczące wymaganych elementów powinny być dostępne dla przyjmującego państwa członkowskiego z zachowaniem pełnej zgodności z wymogami językowymi określonymi w art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/67/UE. Doświadczenia tych państw członkowskich w korzystaniu z elektronicznej platformy połączonej z systemem IMI powinny być elementem oceny przewidzianej w drugim akapicie art. 19 niniejszego rozporządzenia.

- (23) Aby zapewnić jednolite wdrożenie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do procedur wydawania i aktualizowania europejskiej e-karty usług oraz formalności związanych z delegowaniem personelu oraz przepływem osób samozatrudnionych, innych niż te, o których mowa w poprzednim motywie, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w celu przyjęcia zasad dotyczących elektronicznej obsługi tych procedur. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011.
- (24) Krajowe procedury administracyjne wspierające procedury podlegające niniejszemu rozporządzeniu powinny mieć formę elektroniczną, jeśli zainteresowane państwa członkowskie tak zadecydują. Państwa członkowskie mogą korzystać z systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym ustanowionego rozporządzeniem (UE) nr 1024/2012 na potrzeby wewnątrzkrajowe związane ze współpracą administracyjną.
- (25) W procedurach dotyczących wydawania, aktualizowania, zawieszania lub cofania europejskiej e-karty usług powinno się korzystać z dokumentów wyłącznie w wyjątkowych sytuacjach, gdy wystąpi absolutna konieczność uzyskania bardziej szczegółowych informacji. W każdym przypadku wszystkie takie dokumenty powinny być stosowane i przyjmowane w formie zwykłej.
- (26) Jeśli chodzi o formalności związane z delegowaniem personelu wykonującego zawód regulowany lub przepływem osób samozatrudnionych w odniesieniu do kontroli kwalifikacji zawodowych, prawo UE może zezwolić na składanie dokumentów w szczególnej formie, na przykład w formie dokumentów poświadczonych lub uwierzytelnionych. Dokumenty poświadczone lub uwierzytelnione w państwie członkowskim, w którym zostały wystawione, powinny być akceptowane w całej UE.
- (27) W zakresie niniejszego rozporządzenia tłumaczenia poświadczonych dokumentów nie powinny być wymagane. Platformy elektroniczne związane z procedurami powinny oferować rozwiązanie techniczne umożliwiające tłumaczenie ich treści. Aby zapewnić jednolite wdrożenie tej części rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011. Zasady dotyczące tłumaczeń dokumentów w związku z delegowaniem pracowników i składania wniosków o zaświadczenie potwierdzające opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne nie powinny być objęte niniejszym rozporządzeniem.

- (28) Państwa członkowskie są uprawnione do pobierania opłat wyłącznie w zakresie konkretnych kosztów ponoszonych w związku z przeprowadzaniem procedury. Koszty poniesione już przez budżet Unii nie powinny być podstawą do pobierania opłat przez państwa członkowskie. Państwa członkowskie powinny informować Komisję za pośrednictwem systemu IMI o pobieranych przez nie opłatach oraz publikować takie informacje. Biorąc pod uwagę fakt, że system IMI w zasadzie zapewnia wszystkie niezbędne funkcje, państwa członkowskie nie powinny pobierać opłat za m.in. aktualizowanie, zawieszanie, cofanie lub anulowanie europejskiej e-karty usług. Aby zapewnić jednolite wdrożenie przepisów dotyczących pobierania opłat, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w celu przyjęcia przepisów dotyczących trybu dokonywania opłat oraz ich obsługi. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011.
- (29) Niniejsze rozporządzenie opiera się na wzmocnionej współpracy administracyjnej pomiędzy państwami członkowskimi pochodzenia i przyjmującymi państwami pochodzenia, która powinna obejmować wymianę informacji i wykorzystywanie systemu integracji rejestrów krajowych w celu uzyskania lub weryfikowania uprzednio uzyskanych informacji, takich jak rejestry wymagane na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/101/WE²⁶ lub na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848²⁷. Aby zapewnić jednolite wdrożenie w zakresie obsługi i przetwarzania wymiany informacji oraz wzajemnej pomocy, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011.
- (30) Usługodawcy, którzy mają obowiązek nabycia ubezpieczenia od odpowiedzialności zawodowej w państwach członkowskich, w których nie prowadzili wcześniej działalności, często mają trudności z wykazaniem historii roszczeń w ramach ochrony ubezpieczeniowej w innym państwie. Dla dystrybutorów ubezpieczeń historia roszczeń jest kluczowym elementem służącym do ustalenia i oceny profilu ryzyka potencjalnego klienta. Jej przedstawienie jest trudne w związku ze słabą komunikacją pomiędzy dystrybutorami ubezpieczeń z różnych państw w ramach rynku wewnętrznego, jak również różnicami w określaniu historii ubezpieczonego, nawet w ramach tego samego państwa członkowskiego. Dystrybutorzy ubezpieczeń oraz organy powołane przez państwa członkowskie do zawierania obowiązkowych ubezpieczeń powinny zatem być zobowiązane do wydawania oświadczeń związanych z roszczeniami odszkodowawczymi osób trzecich, które następnie będzie można wykorzystać we wszystkich państwach członkowskich, a także w kraju, jeśli usługodawca zmieni dystrybutora ubezpieczeń.
- (31) Aby zapewnić jednolite wdrożenie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do przedstawiania opisu zakresu zobowiązań, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze dotyczące przyjęcia zasad standardowego formatu oświadczenia.

²⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/101/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 48 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich (Dz.U. L 258 z 1.10.2009, s. 11).

²⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 19).

Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011.

- (32) Oświadczenie dotyczące historii roszczeń powinno być narzędziem umożliwiającym dystrybutorom ubezpieczeń oraz organom powołanym przez państwa członkowskie do zawierania obowiązkowych ubezpieczeń wyeliminowanie dyskryminujących praktyk względem usługodawców transgranicznych, na temat których informacje są bardziej ogólnikowe i trudne do uzyskania. Taka sama zasada niedyskryminacji powinna mieć zastosowanie do organizacji zawodowych, które oferują grupową ochronę ubezpieczeniową swoim członkom lub innym usługodawcom.
- (33) Każde państwo członkowskie powinno wyznaczyć jeden organ koordynujący do realizacji zadań wskazanych w niniejszym rozporządzeniu bez uszczerbku dla kompetencji określonych we właściwych przepisach krajowych. Organ ten należy zarejestrować jako właściwy organ w systemie wymiany informacji na rynku wewnętrznym na potrzeby rozporządzenia (UE) nr 1024/2012 oraz poinformować o nim Komisję.
- (34) Stosowanie tego rozporządzenia powinno być monitorowane i poddawane ocenie w celu określenia jego wpływu na koszty rozszerzania działalności na rynki innych krajów oraz na zwiększenie przejrzystości informacji dotyczących usługodawców transgranicznych, konkurencji, cen i jakości świadczonych usług. Skutki niniejszego rozporządzenia oraz praktyczne funkcjonowanie współpracy pomiędzy organami koordynującymi powinny być poddawane regularnej ocenie. Monitorowanie będzie prowadzone we współpracy z państwami członkowskimi, partnerami społecznymi i innymi właściwymi zainteresowanymi stronami.
- (35) Aby dostosować funkcjonowanie systemu IMI do realizacji zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu, należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 1024/2012.
- (36) W związku z faktem, że cele niniejszego rozporządzenia nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie z uwagi na ryzyko złożoności i braku spójności podejścia regulacyjnego do określonych usług w państwach członkowskich, podczas gdy dzięki wzmocnionej współpracy administracyjnej i harmonizacji w całej Unii Europejskiej możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (37) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Celem niniejszego rozporządzenia, wprowadzającego europejską e-kartę usług oraz powiązane mechanizmy i procedury administracyjne, jest promowanie praw przedsiębiorczości i praw świadczenia usług we wszystkich państwach członkowskich, zapobieganie dyskryminacji ze względu na przynależność państwową oraz zapewnienie bezstronnej, uczciwej i możliwie szybkiej procedury, zgodnie z art. 15, 21 i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, przy jednoczesnym zapewnieniu pełnego poszanowania ochrony danych osobowych, w tym zgodnie z

rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady²⁸ oraz mając na uwadze ryzyko nadużycia praw przewidziane odpowiednio w art. 8 i 54 tej Karty.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie wprowadza europejską e-kartę usług oraz powiązane mechanizmy administracyjne, dostępne w całej Unii Europejskiej dla usługodawców chcących uzyskać tę e-kartę.

Dyrektywa [dyrektywa ESC] ... określa niezbędną koordynację przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w państwach członkowskich, aby udostępnić europejską e-kartę usług umożliwiającą podjęcie i prowadzenie działalności jako usługodawca.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do usług wymienionych w załączniku do dyrektywy [dyrektywy ESC].
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na kwestie, o których mowa w art. 1 ust. 2–7 dyrektywy 2006/123/WE.

Nie ma ono zastosowania do rodzajów działalności i obszarów, o których mowa w art. 2 ust. 2 i 3 dyrektywy 2006/123/WE.

3. W przypadku kolizji pomiędzy przepisami niniejszego rozporządzenia a innym aktem prawnym Unii regulującym określone aspekty dostępu do działalności usługowej i prowadzenia jej w określonych sektorach lub w ramach określonych zawodów, pierwszeństwo mają przepisy innego aktu prawnego Unii i to one stosowane są do tych określonych sektorów lub zawodów.

Niniejsze rozporządzenie, w szczególności jego rozdział III, nie narusza praw pracowniczych, obowiązków usługodawców ani powiązanych kontroli w państwach członkowskich określonych w dyrektywach 96/71/WE i 2014/67/UE.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1. „informacje dotyczące dobrej reputacji usługodawcy” oznaczają informacje określone w art. 33 ust. 1 dyrektywy 2006/123/WE;

²⁸

Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

2. „dokument elektroniczny” oznacza dokument elektroniczny zdefiniowany w art. 3 pkt 35 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014²⁹;
3. „IMI” oznacza system wymiany informacji na rynku wewnętrznym ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 1024/2012;
4. „dokument publiczny” oznacza każdy dokument wydany przez władze jednego z państw członkowskich zgodnie z prawem krajowym, dotyczący kwestii mających znaczenie dla procedur regulowanych przez niniejsze rozporządzenie; dokumenty te mogą być następujące:
 - a) dokumenty pochodzące od organu lub urzędnika sądowego państwa członkowskiego, włączając w to dokumenty pochodzące od prokuratora, sekretarza sądowego lub urzędnika sądowego (*huissier de justice*);
 - b) dokumenty administracyjne;
 - c) akty notarialne;
 - d) urzędowe zaświadczenia umieszczane na dokumentach podpisanych przez osoby działające w charakterze prywatnym, takie jak urzędowe zaświadczenia stwierdzające zarejestrowanie dokumentu lub fakt jego istnienia w określonej dacie oraz urzędowe i notarialne poświadczenia podpisów;
 - e) dokumenty sporządzone przez przedstawicieli dyplomatycznych lub urzędników konsularnych państwa członkowskiego wykonujących czynności na terytorium dowolnego państwa i działających w charakterze urzędowym, w przypadku gdy dokumenty takie muszą zostać przedłożone na terytorium innego państwa członkowskiego lub przedłożone przedstawicielom dyplomatycznym lub urzędnikom konsularnym innego państwa członkowskiego wykonującym czynności na terytorium państwa trzeciego;
5. „legalizacja” oznacza czynność poświadczania autentyczności podpisu osoby zajmującej urząd publiczny, charakteru, w jakim działała osoba podpisująca dokument, oraz, w stosownych przypadkach, tożsamości pieczęci lub stempla, którymi opatrzony jest dany dokument;
6. „wymogi formalne związane z apostille” oznaczają formalności, które mogą być wymagane na potrzeby poświadczania autentyczności podpisu, charakteru, w jakim działała osoba podpisująca dokument, oraz, w stosownych przypadkach, tożsamości pieczęci lub stempla, którymi opatrzony jest dokument wydany przez właściwy organ państwa, z którego dokument ten pochodzi, przewidziane w Konwencji haskiej znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych z dnia 5 października 1961 r.;
7. „poświadczona kopia” oznacza kopię oryginalnego dokumentu podpisaną i poświadczoną jako wierna i pełna reprodukcja tego oryginalnego dokumentu przez organ upoważniony do tego na mocy prawa krajowego;
8. „poświadczone tłumaczenie” oznacza tłumaczenie wykonane przez osobę do tego uprawnioną na mocy prawa państwa członkowskiego;

²⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 73).

9. „ubezpieczenie od odpowiedzialności zawodowej” oznacza ubezpieczenie od odpowiedzialności zawodowej określone w art. 23 ust. 5 ostatnie tiret dyrektywy 2006/123/WE;
10. „usługa” oznacza usługę zdefiniowaną w art. 4 pkt 1 dyrektywy 2006/123/WE;
11. „usługodawca” oznacza usługodawcę zdefiniowanego w art. 4 pkt 2 dyrektywy 2006/123/WE;
12. „państwo członkowskie prowadzenia przedsiębiorstwa” oznacza państwo członkowskie prowadzenia przedsiębiorstwa zdefiniowane w art. 4 pkt 4 dyrektywy 2006/123/WE;
13. „prowadzenie przedsiębiorstwa” oznacza prowadzenie przedsiębiorstwa zdefiniowane w art. 4 pkt 5 dyrektywy 2006/123/WE;
14. „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza państwo członkowskie, do którego usługodawca skierował wniosek o europejską e-kartę usług;
15. „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, w którym usługodawca zadeklarował intencję świadczenia usług, korzystając z europejskiej e-karty usług;
16. „wymóg” oznacza wymóg zgodnie z definicją w art. 4 pkt 7 dyrektywy 2006/123/WE;
17. „organ koordynujący” oznacza organ wyznaczony zgodnie z art. 17;
18. „właściwy organ” oznacza każdy organ spośród następujących:
 - (i) właściwy organ zdefiniowany w art. 4 pkt 9 dyrektywy 2006/123/WE;
 - (ii) właściwy organ zdefiniowany w art. 3 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2005/36/WE;
 - (iii) każdy organ lub jednostkę odpowiedzialną w państwie członkowskim za rejestr centralny, handlowy lub spółek;
 - (iv) każdy organ podatkowy w jednym z państw członkowskich;
19. „dystrybutor ubezpieczeń” oznacza dystrybutora ubezpieczeń zdefiniowanego w art. 2 ust.1 pkt 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97³⁰.

ROZDZIAŁ II

PROCEDURA WYDAWANIA EUROPEJSKIEJ E-KARTY USŁUG

Artykuł 4

Wniosek o wydanie europejskiej e-karty usług

1. Usługodawcy mogą ubiegać się o wydanie europejskiej e-karty usług.

³⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (wersja przekształcona) (Dz.U. L 26 z 2.2.2016 , s.19).

Wszystkie wnioski o wydanie europejskiej e-karty usług składa się przez elektroniczną platformę połączoną z systemem IMI, korzystając z wielojęzycznego standardowego formularza.

Standardowy formularz składa się z następujących elementów:

- a) identyfikacja usługodawcy obejmująca w stosownych przypadkach numery identyfikacyjne zawarte w rejestrze centralnym, handlowym lub rejestrze spółek oraz numery identyfikacyjne dla celów podatkowych i zabezpieczenia społecznego;
- b) identyfikacja działalności usługowej, przyjmującego państwa członkowskiego, rodzaju przewidzianej europejskiej e-karty usług;
- c) wskazanie, czy przewidziane jest świadczenie usług społeczeństwa informacyjnego;
- d) informacje związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa przez usługodawcę w państwie członkowskim pochodzenia dotyczące działalności usługowej wskazanej zgodnie z lit. b), obejmujące datę założenia przedsiębiorstwa oraz wskazanie pozostałych państw członkowskich, w których prowadzone jest przedsiębiorstwo;
- e) wymogi, którym podlega wnioskodawca w związku ze świadczeniem usług w państwie członkowskim pochodzenia, takie jak kwalifikacje lub certyfikacje;
- f) informacje dotyczące dobrej reputacji usługodawcy;
- g) informacje dotyczące wszelkich istniejących ubezpieczeń z tytułu prowadzenia działalności zawodowej przez usługodawcę, związanych z odpowiedzialnością zawodową na terytorium państwa członkowskiego pochodzenia, obejmujące w stosownych przypadkach informacje dotyczące ochrony ubezpieczeniowej z tytułu działalności podejmowanej na terytorium innych państw członkowskich;
- h) informacje na temat europejskich e-kart usług uprzednio wydanych temu samemu usługodawcy oraz na temat działalności usługowej, zgodnie z lit. a) i b).

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa, w jaki sposób należy przedstawić w standardowym formularzu informacje, o których mowa w lit. a)–h) powyżej, oraz określa szczegóły techniczne standardowego formularza obowiązującego w całej Unii Europejskiej. Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Wniosek zawiera wszystkie niezbędne dokumenty uzupełniające przesłane przez wnioskodawcę na platformę elektroniczną, na której dostępny jest standardowy formularz wniosku.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 15 w celu dodatkowego określenia:
- a) szczegółowych elementów informacyjnych standardowego formularza wymienionych w ust. 1 lit. a)–h), które mają znaleźć się w standardowym formularzu;
 - b) dodatkowych dokumentów lub kategorii dokumentów, których dołączenie jako dowodów potwierdzających jest wymagane w szczególnych okolicznościach.
4. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszystkie informacje dotyczące etapów proceduralnych związanych z wymogami nałożonymi na usługodawców w związku ze świadczeniem usług za pośrednictwem oddziału, agencji lub biura oraz tymczasowym świadczeniem usług transgranicznych objętymi dyrektywą ...

[dyrektywą ESC] potrzebne do sporządzenia standardowych formularzy wniosków, określając przy tym informacje i dokumenty, których przedłożenie przez usługodawcę jest wymagane na mocy przepisów krajowych w odniesieniu do wszystkich stosownych wymogów, za pośrednictwem systemu IMI, przed upływem [9 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia], o ile informacje te nie były zawarte w powiadomieniu dotyczącym danego wymogu przekazanym uprzednio zgodnie z art. 15 ust. 7 i art. 39 ust. 5 dyrektywy 2006/123/WE.

5. Państwa członkowskie, za pośrednictwem IMI, informują Komisję o zmianach w informacjach uprzednio przekazanych Komisji zgodnie z ust. 4 przed wejściem w życie niniejszych przepisów.

Artykuł 5

Certyfikat ubezpieczenia

1. Jeżeli do standardowego formularza wprowadza się informacje dotyczące ochrony ubezpieczeniowej zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit trzeci lit. g), do formularza wniosku należy dołączyć stosowny certyfikat ubezpieczenia.

Dystrybutor ubezpieczeń lub organ powołany przez państwo członkowskie do zawierania obowiązkowych ubezpieczeń wydaje certyfikat na prośbę wnioskodawcy.

Certyfikat ubezpieczenia zawiera informacje na temat istnienia ubezpieczenia od odpowiedzialności zawodowej dotyczącego danych usług, w tym informacje na temat zakresu terytorialnego takiej ochrony w innych państwach członkowskich, ubezpieczonych ryzyk, okresu ważności polisy, sum ubezpieczenia na jedną szkodę i dla wszystkich szkód zgłoszonych w ciągu roku oraz informacje na temat ewentualnych wyłączeń.

2. Komisja może przyjąć w drodze aktu wykonawczego ujednolicony format certyfikatu ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi.

Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

ROZDZIAŁ III

WYMOGI FORMALNE ZWIĄZANE Z DELEGOWANIEM

PERSONELU

ORAZ PRZEPLYWEM OSÓB SAMOZATRUDNIONYCH

Artykuł 6

Formalności związane z delegowaniem personelu

1. Usługodawcy posiadający europejską e-kartę usług mogą złożyć uprzednie oświadczenie, o którym mowa w art. 7 dyrektywy 2005/36/WE, dotyczące kwalifikacji zawodowych pracowników, których chcą delegować do przyjmującego państwa członkowskiego w związku ze świadczeniem usług, do których zastosowania ma dana e-karta, do właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego zdefiniowanego w art. 3 pkt 18 ppkt (ii) niniejszego rozporządzenia, za pośrednictwem elektronicznej platformy połączonej z systemem IMI.

Poprzedni akapit nie ma zastosowania do uprzednich oświadczeń związanych z kwalifikacjami zawodowymi dotyczącymi zawodów regulowanych:

(i) mających wpływ na zdrowie i bezpieczeństwo publiczne, niekorzystających z automatycznego uznania na mocy rozdziałów II, III lub IIIA tytułu III dyrektywy 2005/36/WE;

(ii) dla których wprowadzono europejską legitymację zawodową zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE.

Oświadczenie związane z kwalifikacjami zawodowymi delegowanych pracowników składa się w formie wielojęzycznego formularza wraz z dokumentami uzupełniającymi, zgodnie z wymogami zawartymi w art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 2005/36/WE.

Oświadczenie przekazane zgodnie z niniejszym ustępem stanowi oświadczenie, o którym mowa w art. 7 dyrektywy 2005/36/WE.

2. Usługodawcy posiadający europejską e-kartę usług, którzy chcą delegować pracowników do przyjmującego państwa członkowskiego w związku ze świadczeniem danych usług, składają dowolne oświadczenie zgodnie z art. 9 dyrektywy 2014/67/UE i zgodnie z procedurami określonymi w tym celu przez państwa członkowskie.

Jeżeli państwa członkowskie ustanowiły procedury umożliwiające zgłoszenie delegowania pracowników zgodnie z art. 9 dyrektywy 2014/67/UE drogą elektroniczną, elektroniczna platforma połączona z systemem IMI, o której mowa w ust. 1, odsyła posiadacza karty do odpowiednich procedur krajowych.

3. Usługodawcy posiadający europejską e-kartę usług mogą również złożyć oświadczenie zgodnie z art. 9 dyrektywy 2014/67/UE w odniesieniu do pracowników, których chcą delegować do przyjmującego państwa członkowskiego w związku ze świadczeniem usług, do których zastosowania ma dana karta, do właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego zdefiniowanego w art. 2 lit. a) dyrektywy 2014/67/UE, za pośrednictwem elektronicznej platformy połączonej z systemem IMI, o której mowa w ust. 1, jeżeli przyjmujące państwo członkowskie zgłosiło Komisji, że taka możliwość ma zastosowanie do delegowania pracowników na jego terytorium.

Aby korzystać z możliwości przewidzianej w pierwszym akapicie, przyjmujące państwo członkowskie dostarcza wszystkie elementy wymagane zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) i ust. 2 dyrektywy 2014/67/UE jako podstawę wielojęzycznego formularza, na którym ma być składane oświadczenie o delegowaniu pracowników na jego terytorium. Komisja publikuje ten formularz w Dzienniku Urzędowym i udostępnia go na platformie elektronicznej połączonej z systemem IMI. Odpowiednie informacje dotyczące wymaganych elementów muszą być dostępne dla przyjmującego państwa członkowskiego z zachowaniem pełnej zgodności z wymogami językowymi określonymi w art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/67/UE.

Oświadczenie przekazane zgodnie z akapitem pierwszym i drugim stanowi ważne oświadczenie do celów art. 9 ust. 1 lit. a) i ust. 2 dyrektywy 2014/67/UE, bez uszczerbku dla innych wymogów administracyjnych lub środków kontroli nałożonych przez dane przyjmujące państwo członkowskie zgodnie z art. 9 tej dyrektywy.

Przyjmujące państwo członkowskie może zgłosić Komisji rezygnację ze stosowania możliwości, o której mowa w pierwszym akapicie.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia w drodze aktów wykonawczych zasad technicznych dotyczących wzoru wielojęzycznego formularza, o którym mowa w ust. 1. Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Artykuł 7

Formalności związane z przepływem osób samozatrudnionych

1. Usługodawcy, którzy są osobami fizycznymi i ubiegają się o europejską e-kartę usług, mogą złożyć uprzednie oświadczenie dotyczące ich kwalifikacji zawodowych za pośrednictwem platformy elektronicznej połączonej z systemem IMI, na takich samych warunkach, jak te określone w art. 6 ust. 1 w stosunku do ich pracowników.

W przypadku uprzednich oświadczeń dotyczących kwalifikacji zawodowych usługodawcy, poświadczenia, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. b) i d) dyrektywy 2005/36/WE, zastępuje się uzupełnionym wnioskiem o przyznanie europejskiej e-karty usług, przekazywanym do przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z art. 11 dyrektywy [dyrektywa ESC]....., stanowiącym dowód prowadzenia przedsiębiorstwa przez usługodawcę.

2. Oświadczenie przekazane zgodnie z ust. 1 stanowi uprzednie oświadczenie w rozumieniu art. 7 dyrektywy 2005/36/WE.
3. Komisja może przyjąć w drodze aktów wykonawczych zasady techniczne dotyczące wzoru wielojęzycznego formularza, o którym mowa w ust. 1. Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE PROCEDUR ODNOSZĄCYCH SIĘ DO EUROPEJSKIEJ E-KARTY USŁUG

Artykuł 8

Procedury elektroniczne

1. Usługodawcom przysługuje prawo do w pełni elektronicznej obsługi procedury rozpatrywania wniosku o europejską e-kartę usług oraz jej wydawania i aktualizacji, a także do przeprowadzania w formie elektronicznej formalności zgodnie z art. 6 ust. 1, art. 6 ust. 3 i art. 7.

Powyższe elektroniczne procedury i formalności udostępniane są przez Komisję na platformie elektronicznej połączonej z systemem IMI.

Państwa członkowskie określają, czy przebieg procedur pomiędzy ich organami koordynującymi oraz ich właściwymi organami zaangażowanymi w procedury europejskiej e-karty usług oraz formalności związane z delegowaniem personelu i przepływem osób samozatrudnionych, zgodnie z art. 6 i 7, odbywają się w formie elektronicznej, czy też nie.

2. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych specyfikacje techniczne dotyczące elektronicznej obsługi procedury, o której mowa w ust. 1, z uwzględnieniem środków mających na celu zapewnienie integralności, poufności i dokładności informacji oraz warunków i procedur pozwalających posiadaczom europejskiej e-karty usług na pobieranie takich informacji oraz umożliwiających

stronom trzecim dostęp do takich informacji, a także ich weryfikację przez te strony trzecie.

Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

3. Organy koordynujące państw członkowskich informują społeczeństwo o funkcjonowaniu i wartości dodanej europejskiej e-karty usług oraz o formalnościach związanych z delegowaniem personelu i przepływem osób samozatrudnionych zgodnie z art. 6 ust. 1 i art. 7.

Artykuł 9

Forma dokumentów i tłumaczenie

1. W kontekście procedur dotyczących wydawania, aktualizacji, zawieszania lub cofania europejskiej e-karty usług, właściwe organy państw członkowskich akceptują dokumenty w formie zwykłej kopii i nie wymagają, aby przedkładane im dokumenty podlegały legalizacji, wymogom formalnym związanym z apostille, certyfikacji lub uwierzytelnieniu.
2. W przypadku szczególnych wymogów formalnych dotyczących, zgodnie z prawem UE, dokumentów wykorzystywanych w celu dopełnienia formalności związanych z delegowaniem personelu oraz przepływem osób samozatrudnionych zgodnie z art. 6 ust. 1 i art. 7 właściwe organy państw członkowskich, zdefiniowane w art. 3 pkt 19 ppkt (ii) akceptują:
 - a) dokumenty publiczne, dokumenty poświadczone i ich poświadczone kopie, zwolnione z wymogów formalnych związanych z apostille, oraz wszelkie inne formy legalizacji;
 - b) dokumenty poświadczone lub uwierzytelnione w państwie członkowskim, w którym zostały one pierwotnie wydane, zgodnie z jego przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi lub zgodnie z praktyką;
 - c) poświadczone kopie wydane w dowolnym państwie członkowskim zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym dokonano poświadczenia.
3. Wykonanie poświadczonego tłumaczenia nie jest wymagane w przypadku dokumentów stosowanych w procedurach dotyczących wydawania, aktualizowania, zawieszania lub cofania europejskiej e-karty usług lub w formalnościach związanych z delegowaniem personelu oraz przepływem osób samozatrudnionych zgodnie z art. 6 ust. 1 i art. 7. Nie narusza to prawa państw członkowskich do wymagania niepoświadczonych tłumaczeń dokumentów na jeden z ich języków urzędowych, zgodnie z prawem UE.
4. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych zasady techniczne dotyczące automatycznego tłumaczenia informacji i dokumentów w odniesieniu do procedur związanych z wydawaniem, aktualizowaniem, zawieszaniem lub cofaniem europejskiej e-karty usług lub w odniesieniu do formalności związanych z delegowaniem personelu oraz przepływem osób samozatrudnionych zgodnie z art. 6 ust. 1 i art. 7. Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Artykuł 10

Oplaty za wydanie europejskiej e-karty usług oraz opłaty dotyczące formalności związanych z delegowaniem personelu oraz przepływem osób samozatrudnionych

1. Wszelkie opłaty pobierane w związku z procedurą wydawania europejskiej e-karty usług muszą być zasadne oraz proporcjonalne i nie mogą przekraczać kosztów, które wynikają bezpośrednio z określonego rodzaju czynności podejmowanych w związku z przeprowadzeniem procedury.

Usługodawcom przysługuje prawo do zwrotu uprzednich opłat wniesionych w państwie członkowskim pochodzenia lub w przyjmującym państwie członkowskim w związku z wnioskami, które nie zostały poddane analizie, weryfikacji i nie zostały ostatecznie rozpatrzone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy[dyrektywy ESC].....

Opłat nie pobiera się za:

- a) procedury aktualizowania, zawieszania, cofania lub anulowania europejskiej e-karty usług;
 - b) przekazanie dodatkowych informacji przez posiadacza e-karty, zgodnie z art. 17 ust. 4 ... [dyrektywy];
 - c) formalności wprowadzone zgodnie z art. 6 ust. 1 i art. 7, dotyczące delegowania personelu oraz przepływu osób samozatrudnionych.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje na temat opłat oraz zasad płatności wprowadzonych na podstawie niniejszego artykułu, za pośrednictwem systemu IMI, najpóźniej do [2 lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia] oraz odpowiednio publikują te informacje.
 3. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych zasady techniczne dotyczące zasad płatności i ich przetwarzania.

Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

ROZDZIAŁ V UBEZPIECZENIE OD ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ

Artykuł 11

Oświadczenie dotyczące roszczeń odszkodowawczych osób trzecich

1. W ciągu 15 dni od otrzymania wniosku od ubezpieczającego dystrybutor ubezpieczeń wydaje oświadczenie dotyczące roszczeń odszkodowawczych osób trzecich związanych z działalnością ubezpieczającego objętą umową ubezpieczenia od odpowiedzialności zawodowej, w poprzednich latach trwania stosunku umownego, w okresie nieprzekraczającym 5 lat, lub o braku takich roszczeń, wraz z opisem zobowiązań wynikających ze świadczenia usług, które stanowiły przedmiot roszczenia.
2. Komisja może przyjąć w drodze aktów wykonawczych zasady dotyczące standardowego formatu oświadczenia, o którym mowa w ust. 1.

Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Artykuł 12

Obowiązki dystrybutorów ubezpieczeń

Dystrybutorzy ubezpieczeń oraz organy powołane przez państwo członkowskie do zawierania obowiązkowych ubezpieczeń odpowiednio uwzględniają w swojej polityce akceptacji ryzyka i w kalkulacji składek, w niedyskryminujący sposób, historię usługodawców odzwierciedloną w oświadczeniu dotyczącym roszczeń wydanym zgodnie z art. 11 i przedłożonym przez usługodawcę.

Artykuł 13

Obowiązki organizacji zawodowych

Organizacje zawodowe, w tym właściwe organy określone w art. 3 pkt 18 ppkt (i) i (ii), oferujące swoim członkom lub usługodawcom ochronę grupową w zakresie ubezpieczeń od odpowiedzialności zawodowej na określonych warunkach, zapewniają ochronę, na takich samych warunkach i w sposób niedyskryminujący, usługodawcom z innych państw członkowskich, którzy wyrażają chęć skorzystania z takiej ochrony grupowej.

ROZDZIAŁ VI PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 14

Wymiana informacji i wzajemna pomoc

1. Organy koordynujące oraz właściwe organy w poszczególnych państwach członkowskich wymieniają się informacjami oraz udzielają sobie wzajemnej pomocy w ramach procedury wystawiania, zawieszania, cofania lub anulowania europejskiej e-karty usług oraz w odniesieniu do aktualizacji zawartych w niej informacji. Obowiązek ten dotyczy również właściwych organów zdefiniowanych w art. 3 pkt 19 ppkt (ii) w odniesieniu do formalności związanych z delegowaniem personelu i przepływem osób samozatrudnionych zgodnie z art. 6 ust. 1 i art. 7.
2. Organy koordynujące oraz właściwe organy wykorzystują wszystkie dostępne systemy integracji rejestrów krajowych w celu uzyskania lub weryfikacji uprzednio uzyskanych informacji w odniesieniu do procedur, o których mowa w ust. 1 powyżej, w tym system integracji rejestrów centralnych, handlowych i spółek zgodnie z dyrektywą 2009/101/WE oraz rejestrów upadłości zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/848.
3. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych zasady techniczne w zakresie obsługi i przetwarzania wymiany informacji oraz wzajemnej pomocy, o których mowa w ust. 1 i 3. Pozostaje to bez uszczerbku dla funkcjonowania systemu integracji rejestrów, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, i ich odnośnych specyfikacji technicznych.

Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Artykuł 15

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 3, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia [...]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4 ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 16

Procedura komitetowa

1. Komisja jest wspierana przez komitet, o którym mowa w art. 40 ust. 1 dyrektywy 2006/123/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 17

Wyznaczanie i rola organów koordynujących

1. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia każde państwo członkowskie wyznacza jeden organ koordynujący, który jest upoważniony do wykonywania przydzielonych mu zadań zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje identyfikacyjne na temat organów koordynujących wyznaczonych zgodnie z ust. 1 najpóźniej do [9 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia] oraz dokonują ich rejestracji w systemie IMI zgodnie z art. 5 lit. f) rozporządzenia (UE) 1024/2012.
3. Niniejszy artykuł nie narusza podziału kompetencji na poziomie lokalnym lub regionalnym w państwach członkowskich.

Artykuł 18
Monitorowanie wdrażania

Komisja, wraz z państwami członkowskimi, partnerami społecznymi i innymi właściwymi zainteresowanymi stronami, wprowadza rozwiązania w zakresie monitorowania w celu monitorowania i oceny procesu wdrażania oraz skutków niniejszego rozporządzenia – w szczególności wpływu na swobodę przedsiębiorczości oraz swobodę świadczenia przedmiotowych usług w państwach członkowskich, w odniesieniu do kosztów ponoszonych przez usługodawców poszerzających zakres swojej działalności transgranicznej, poprawy przejrzystości w zakresie usługodawców transgranicznych, zwiększenia konkurencji i jej wpływu na ceny i jakość określonych usług, z uwzględnieniem odpowiednich wskaźników.

Artykuł 19
Klauzula przeglądowa

Do 60 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, a następnie najpóźniej co pięć lat po tej dacie, Komisja dokonuje oceny niniejszego rozporządzenia i przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z jego wyników, wraz z analizą obciążenia administracyjnego w związku z usługodawcami prowadzącymi działalność transgraniczną. Sprawozdanie to zawiera również ocenę wszelkich doświadczeń praktycznych, istotnych w kontekście współpracy pomiędzy organami koordynującymi. Sprawozdanie to zawiera ocenę zasadności wprowadzenia europejskiej e-karty usług dla innych rodzajów działalności usługowej. Zawiera ono ocenę dyrektywy[dyrektywa ESC] ... zgodnie z jej art. 21.

Komisja, w ramach sprawozdania przewidzianego w art. 24 ust. 1 dyrektywy 2014/67/UE, ocenia, czy oraz w jakim stopniu elektroniczna platforma połączona z systemem IMI, o której mowa w art. 6 niniejszego rozporządzenia, może ułatwiać dopełnienie formalności niezbędnych w związku z delegowaniem pracowników zgodnie z art. 9 dyrektywy 2014/67/UE. W ocenie tej bierze się pod uwagę doświadczenia państw członkowskich, które zdecydowały się na stosowanie elektronicznej platformy połączonej z systemem IMI zgodnie z art. 6 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 20
Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 1024/2012

W załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1024/2012 dodaje się punkt w brzmieniu:

„9. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia w sprawie wprowadzenia europejskiej e-karty usług oraz powiązanych mechanizmów administracyjnych.”.

Artykuł 21
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie [dwudziestego] dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 4 ust. 1–3, art. 5 ust. 1, art. 6 ust. 1, 2, 3 i 4, art. 7 ust. 1 i 2, art. 8 ust. 1, art. 9 ust. 1, 2 i 3, art. 10 ust. 1 i art. 14 ust. 1, 2 i 3 stosuje się od [dwa lata po wejściu w życie] niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

- 1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy
- 1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB. których dotyczy wniosek/inicjatywa
- 1.3. Charakter wniosku/inicjatywy
- 1.4. Cele
- 1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy
- 1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy
- 1.7. Przewidywane tryby zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

- 2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości
- 2.2. System zarządzania i kontroli
- 2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

- 3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ
- 3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki
 - 3.2.1. *Synteza szacunkowego wpływu na wydatki*
 - 3.2.2. *Szacunkowy wpływ na środki operacyjne*
 - 3.2.3. *Szacunkowy wpływ na środki administracyjne*
 - 3.2.4. *Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*
 - 3.2.5. *Udział osób trzecich w finansowaniu*
- 3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzenia europejskiej e-karty usług oraz powiązanych mechanizmów administracyjnych

1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa³¹

Tytuł 02: Rynek wewnętrzny, przemysł, przedsiębiorczość i MŚP

Działanie 02 03: Rynek wewnętrzny towarów i usług

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

☒ Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania ogłoszonego w ramach strategii jednolitego rynku**

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego**³²

☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z **przedłużeniem bieżącego działania**

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy **działania, które zostało przekształcone pod kątem nowego działania**

1.4. Cele

1.4.1. Wieloletnie cele strategiczne Komisji wskazane we wniosku/inicjatywie

Plan strategiczny DG GROW na lata 2016–2020 określa poszerzony i bardziej uczciwy rynek wewnętrzny o wzmocnionej bazie przemysłowej jako priorytet Komisji. W swoim komunikacie w sprawie strategii jednolitego rynku „Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw” (COM(2015) 550 final) Komisja zapowiedziała inicjatywy ustawodawcze, których celem jest usunięcie barier na rynkach usług.

W tym kontekście w ramach strategii jednolitego rynku zaproponowano wprowadzenie europejskiej e-karty usług („paszportu usług”) w celu zwiększenia poziomu pewności i ograniczenia przeszkód, z jakimi mają do czynienia usługodawcy chcący uzyskać dostęp do innych rynków UE, aby poszerzyć zakres swojej działalności. Ogłoszenie to zostało pozytywnie przyjęte przez Radę Europejską w konkluzjach z czerwca 2016 r.

Ogólne cele inicjatywy to zwiększenie integracji rynku usług biznesowych i budowlanych oraz poprawa wzrostu wydajności w obu tych sektorach.

1.4.2. Cele szczegółowe i działania ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Cele szczegółowe

Szczegółowe cele niniejszego wniosku są następujące:

³¹ ABM: activity-based management: zarządzanie kosztami działań; ABB: activity-based budgeting budżet zadaniowy.

³² o którym mowa w art. 54 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

- ułatwienie przedsiębiorstwom świadczenia usług w innych państwach członkowskich i zmniejszenie kosztów tej działalności;
- wzbudzenie większego zaufania rynku do zagranicznych usługodawców poprzez zwiększenie przejrzystości i dostępnych informacji;
- zwiększenie dynamiki rynku i konkurencji, prowadzących do większego wyboru i wartości dodanej dla konsumentów.

Aby zrealizować te cele, przewidziane jest podjęcie następujących działań:

1. ograniczenie obciążeń administracyjnych dzięki procedurze na poziomie UE z interfejsem publicznym, pozwalającej usługodawcom na dopełnienie formalności za pośrednictwem internetu;
2. połączenie państwa członkowskiego pochodzenia z państwem członkowskim przyjmującym za pośrednictwem platformy informatycznej na poziomie europejskim. W tym zakresie system IMI będzie oferował funkcjonalność administracyjną dla organów państw członkowskich. Konieczny jest jego dalszy rozwój, aby możliwe było wsparcie funkcjonowania europejskiej e-karty usług.

Działania ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Rozdział 02 03: Rynek wewnętrzny towarów i usług

1.4.3. *Oczekiwane wyniki i wpływ*

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Wniosek opierający się na dyrektywie wprowadzającej europejską e-kartę usług, zapewni:

1. Ograniczenie obciążeń administracyjnych usługodawców, którzy chcą świadczyć usługi w innych państwach członkowskich, ponieważ będą oni mogli stosować uproszczoną procedurę elektroniczną do dopełnienia formalności i skorzystać z przejrzystości w zakresie procedury przetwarzania wniosków. Pozwoli to im zaoszczędzić czas i środki finansowe podczas świadczenia usług transgranicznych lub podczas zakładania przedsiębiorstwa dodatkowego.
2. Redukcja obciążeń administracyjnych organów państwowych wraz z usprawnieniem wzmocnionej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi.
3. Oszczędności uzyskane dzięki wykorzystywaniu istniejącego narzędzia informatycznego (system wymiany informacji na rynku wewnętrznym, zwany dalej IMI) w nowych obszarach, co pozwoli na czerpanie korzyści skali i zakresu (zamiast opracowywania nowego narzędzia służącego jednemu celowi). Właściwe organy zostały już zarejestrowane w systemie IMI.

1.4.4. *Wskaźniki wyników i wpływu*

Należy określić wskaźniki, które umożliwią monitorowanie realizacji wniosku/inicjatywy.

Wniosek przyczyni się do efektywniejszego wdrażania dyrektywy usługowej, w szczególności w odniesieniu do usług biznesowych i budowlanych.

Bezpośredni wpływ wniosku można zmierzyć przy użyciu następujących wskaźników:

- liczba usługodawców, którzy skorzystają z europejskiej e-karty usług (i powiązanych formalności dotyczących delegowania personelu lub przepływu osób samozatrudnionych);
- doświadczenia usługodawców w zakresie łatwości dopełniania procedur oferowanych w formie elektronicznej;
- przeciętna szybkość realizacji oferowanych procedur;
- ilość informacji wymienianych między państwami członkowskimi;
- doświadczenia państw członkowskich, które skorzystają z możliwości przewidzianej w art. 6 ust. 3 rozporządzenia w odniesieniu do powyższych kryteriów.

1.5. **Uzasadnienie wniosku/inicjatywy**

1.5.1. *Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej*

Wniosek zmniejszy obciążenia administracyjne i zwiększy pewność prawną usługodawców, którzy chcą zacząć świadczyć usługi w innym państwie członkowskim – zarówno tymczasowo, jak i w ramach przedsiębiorstwa dodatkowego. Ponadto wniosek wzbudzi większe zaufanie rynku do usługodawców przez zwiększenie przejrzystości i dostępnych informacji.

Dzięki europejskiej e-karcie usług organy państw członkowskich będą mogły również czerpać pewne korzyści. Po pierwsze zmiana tradycyjnej pracy z dokumentami papierowymi na elektroniczne procesy pracy ułatwi pracę właściwych

organów zarówno w przyjmujących państwach członkowskich, jak i w państwach członkowskich pochodzenia. Procedury będą wysoce znormalizowane i będą obejmowały mechanizmy tłumaczeń automatycznych. Po drugie formalności zostaną uproszczone dzięki wykorzystaniu jednego wniosku elektronicznego zamiast funkcjonujących obecnych kilku równoległych procedur.

Cel ten zostanie osiągnięty dzięki wprowadzeniu jednej procedury obowiązującej na poziomie UE opartej na wspólnej ogólnoeuropejskiej platformie informatycznej (systemie IMI). Od lat system ten jest opracowywany, zarządzany i finansowany przez Komisję. Państwa członkowskie mają już doświadczenie w obsłudze systemu – od 2011 r. ponad 5 000 właściwych organów zarejestrowało się już w tym systemie.

1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej*

Ewentualne rozwiązania dotyczące uproszczeń administracyjnych na szczeblu krajowym i regionalnym będą się różnić w poszczególnych państwach członkowskich pod względem oszczędności i skuteczności. Działania na poziomie UE zagwarantowałyby, że usługodawcy rozszerzający działalność na inne państwa członkowskie mogliby skorzystać z bardziej spójnego podejścia.

Z uwagi na charakter systemu IMI pełniącego funkcję scentralizowanego narzędzia komunikacyjnego opracowanego oraz administrowanego przez Komisję, będzie on wspierał sprawne wydawanie europejskiej e-karty usług oraz skuteczny system współpracy pomiędzy państwami członkowskimi. Europejska e-karta usług (bazująca na systemie IMI) pozwoliłaby także na pokonanie takich przeszkód, jak koszty tłumaczeń ponoszone przez przedsiębiorstwa. Komisja będzie oferować system IMI jako bezpłatną platformę informatyczną tym państwom członkowskim, które będą chciały skorzystać z niej do celów elektronicznego składania uprzednich oświadczeń dotyczących pracowników delegowanych na ich terytorium. System IMI będzie również dostępny dla zainteresowanych państw członkowskich na potrzeby krajowej wymiany informacji związanej z europejską e-kartą usług.

1.5.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

Sam system IMI okazał się efektywnym i wiarygodnym narzędziem w przypadku innych zastosowań. Dobrym tego przykładem jest procedura dotycząca europejskiej legitymacji zawodowej poświadczającej kwalifikacje zawodowe – wprowadzona w 2013 r. w drodze zmiany dyrektywy 2005/36/WE.

Europejska legitymacja zawodowa ułatwia proces uznawania kwalifikacji zawodowych wybranych specjalistów. Jest to procedura dostępna na poziomie centralnym UE, a jej przebieg jest jasno zdefiniowany w ramach systemu IMI. Obowiązki państw członkowskich dotyczące przebiegu procedury zostały szczegółowo określone, a tym samym uściślono niejednoznaczności wynikające z bardziej ogólnych zasad. Zapewnia ona ukierunkowane rozwiązanie oparte na określonych zasadach dotyczących kwestii praktycznych, takich jak dokumentacja, terminy rozpatrywania wniosków oraz dorozumiana zgoda w przypadku, kiedy organy państwa pochodzenia nie wydadzą ostatecznej decyzji w terminie. W ten sposób europejska legitymacja zawodowa zapewnia łatwiejsze, szybsze i bardziej przejrzyste rozwiązanie dotyczące uznawania kwalifikacji.

Od momentu udostępnienia europejskiej legitymacji zawodowej w styczniu 2016 r. wydano ponad 560 legitymacji (stan na 20 października 2016 r.). Zainteresowanie europejską legitymacją zawodową było wysokie, co odzwierciedla wysokie zapotrzebowanie pośród specjalistów o wysokich kwalifikacjach, którzy mogą

czerpać korzyści z jej posiadania (pielęgniarek, fizjoterapeutów, przewodników górskich, pośredników w obrocie nieruchomościami oraz farmaceutów).

1.5.4. *Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia:*

Komisja planuje szereg inicjatyw, których celem jest również wdrażanie procedur i mechanizmów elektronicznych, w stosunku do których przewiduje się najszerszy możliwy zakres synergii. Obejmują one inicjatywy w ramach systemu integracji rejestrów działalności gospodarczej (BRIS), integracji rejestrów upadłości i rozbudowy małych punktów kompleksowej obsługi w zakresie VAT. System integracji rejestrów działalności gospodarczej będzie gotowy do użytkowania w połowie 2017 r. i zapewni szerszy dostęp do danych przedsiębiorstw. Od 2019 r. zostanie on uzupełniony o integrację rejestrów upadłości. Od 2021 r. małe punkty kompleksowej usługi pozwolą na redukcję kosztów ponoszonych przez zagranicznych usługodawców w związku z formalnościami VAT.

Wszystkie te inicjatywy stanowią uzupełnienie europejskiej e-karty usług. Osiągnięcie synergii będzie dodatkowym celem. Przykładowo informacje dostępne za pośrednictwem systemu integracji rejestrów działalności gospodarczej (a także systemu integracji rejestrów upadłości) powinny być wykorzystywane, jeśli organy koordynujące posiadają techniczną możliwość złożenia wniosku o wydanie europejskiej karty usług lub możliwość krzyżowej kontroli informacji.

1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy

☐ Wniosek/inicjatywa o **ograniczonym okresie trwania**

– ☐ Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.

– ☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r.

☒ Wniosek/inicjatywa o **nieograniczonym okresie trwania**

Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2018 r. do 2021 r.,

po którym następuje faza operacyjna. Koszty prowadzenia, eksploatacji i utrzymania zostały uwzględnione we właściwych kosztach eksploatacji systemu IMI.

1.7. Przewidywane tryby zarządzania³³

☒ **Bezpośrednie zarządzanie** przez Komisję

– ☒ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;

– ☐ przez agencje wykonawcze

☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

☐ **Zarządzanie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

– ☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;

– ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);

– ☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;

– ☐ organom, o których mowa w art. 208 i 209 rozporządzenia finansowego;

– ☐ organom prawa publicznego;

– ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;

– ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;

– ☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

³³

Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Należy określić częstotliwość i warunki.

Komisja składa sprawozdania na temat rozwoju oraz wyników systemu IMI za pośrednictwem internetowej tabeli wyników rynku wewnętrznego. Poziom wykorzystania systemu IMI na potrzeby wnioskowania o wydanie europejskiej e-karty usług będzie prezentowany w ramach tej sprawozdawczości. Ponadto Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych będzie okresowo przedkładane sprawozdanie poświęcone kwestiom ochrony danych w ramach IMI, w tym kwestiom bezpieczeństwa.

Po wprowadzeniu europejskiej e-karty usług przewidywany jest również przegląd po 5 latach, w ramach przyszłych instrumentów prawnych.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Zidentyfikowane ryzyko

Można wskazać ryzyko ogólne polegające na braku akceptacji przez usługodawców europejskiej e-karty usług. Dotyczyłoby to sytuacji, w której europejska e-karta usług byłaby w pełni opracowana i gotowa do użytku, lecz spotkałaby się z małym zainteresowaniem lub brakiem zainteresowania. Kolejny rodzaj ryzyka dotyczy trudności adaptacyjnych po stronie właściwych organów, które mogą nie zapewnić stosownych zasobów potrzebnych do poprawnego i terminowego przetwarzania wniosków.

Jednym z głównych elementów wniosku jest oparcie europejskiej e-karty usług na funkcjonalnościach systemu IMI. Ogólne ramy ryzyka w systemie IMI, obejmujące ryzyko operacyjne, zostały określone przy okazji rozporządzenia (UE) nr 1024/2012 („rozporządzenie IMI”). Komisja jest „właścicielem systemu” IMI i jest odpowiedzialna za jego bieżącą eksploatację, utrzymanie i rozwój. System jest rozwijany i prowadzony przez dostawcę wewnętrznego, który zapewnia wysoki poziom ciągłości działania. W kontekście wprowadzenia europejskiej e-karty usług istnieje także ryzyko związane z ochroną danych.

2.2.2. Informacje dotyczące struktury wewnętrznego systemu kontroli

Podejmując działania w odpowiedzi na ryzyko ogólne wskazane w pkt. 2.2.1 powyżej, Komisja będzie udzielać pomocy (np. w formie warsztatów itp.) wszystkim zainteresowanym stronom (np. organom państw członkowskich, organizacjom zawodowym itp.) i aktywnie promować wprowadzanie i wykorzystywanie nowego systemu. Oczekuje się również, że państwa członkowskie będą promować korzyści płynące z proponowanego narzędzia.

Aspekty operacyjne europejskiej e-karty usług, a zwłaszcza interfejs publiczny, funkcjonalność administracyjna oraz funkcjonalność powiadamiania, są powiązane z działaniem systemu IMI i należy je uwzględniać w kontekście całego systemu kontroli wewnętrznej IMI określonego w rozporządzeniu IMI. Komitet sterujący IMI odpowiada za monitorowanie i kontrolę wysokiego szczebla. Regularne spotkania i narzędzia sprawozdawcze ułatwiają uważne monitorowanie prac informatycznych w zakresie rozwoju i utrzymania systemu.

Ponadto, zgodnie z art. 21 rozporządzenia IMI z 2012 r., Europejski Inspektor Ochrony Danych zapewnia przetwarzanie danych osobowych przez Komisję w systemie IMI zgodnie z obowiązującymi przepisami. Krajowe organy ochrony danych będą monitorować przetwarzanie danych osobowych przez właściwe organy na poziomie państwa członkowskiego.

2.2.3. *Oszacowanie kosztów i korzyści wynikających z kontroli i ocena spodziewanego ryzyka błędu*

Zostaną podjęte odpowiednie środki zapobiegania ogólnemu ryzyku, obejmujące m.in. zapewnienie wsparcia oraz informacji właściwym zainteresowanym stronom.

Działanie europejskiej e-karty usług będzie oparte na funkcjonalnościach systemu IMI i będzie objęte istniejącym systemem zarządzania i kontroli IMI. Ocenia się, że wniosek nie doprowadzi do zwiększenia ryzyka błędów.

2.3. **Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom**

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony

W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności w stosunku do systemu IMI zastosowanie mają, bez żadnych ograniczeń, przepisy mające standardowo zastosowanie do działań Komisji, w tym przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [Treść.....]	Zróżnicowane/niezróżnicowane ³⁴	państw EFTA ³⁵	krajów kandydujących ³⁶	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
1A	02.03.04 Narzędzia zarządzania rynkiem wewnętrznym	Zróżnicowane	TAK	NIE	NIE	NIE

³⁴ Środki zróżnicowane/środki niezróżnicowane

³⁵ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu

³⁶ Kraje kandydujące oraz, w stosownych przypadkach, potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

Przydziały finansowania wskazane w niniejszej sekcji nastąpią w drodze przesunięć środków. nie oczekuje się wpływu na budżet UE przekraczającego środki już przewidziane w ramach obecnego programowania finansowego Komisji.

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

EUR

Dział wieloletnich ram finansowych	1A	Konkurencyjność na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia
---	----	---

DG: GROW			2018	2019	2020	2021	OGÓŁEM
• Środki operacyjne							
02.03.04	Środki na zobowiązania	(1)	310 000	945 000	945 000	0	2 200 000
	Środki na płatności	(2)	310 000	945 000	945 000	0	2 200 000
Numer linii budżetowej	Środki na zobowiązania	(1a)					
	Środki na płatności	(2a)					
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne ³⁷							
Numer linii budżetowej		(3)	0	0	0	0	0
OGÓŁEM środki dla DG GROW	Środki na zobowiązania	=1+1a +3	310 000	945 000	945 000	0	2 200 000
	Środki na płatności	=2+2a +3	310 000	945 000	945 000	0	2 200 000
• OGÓŁEM środki operacyjne							
	Środki na zobowiązania	(4)	310 000	945 000	945 000	0	2 200 000
	Środki na płatności	(5)	310 000	945 000	945 000	0	2 200 000

³⁷ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne		(6)	0	0	0	0	0
OGÓŁEM środki z DZIAŁU 1A wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+ 6	310 000	945 000	945 000	0	2 200 000
	Środki na płatności	=5+ 6	310 000	945 000	945 000	0	2 200 000

Dział wieloletnich ram finansowych	5	„Wydatki administracyjne”
---	----------	---------------------------

EUR

		2018	2019	2020	2021	OGÓŁEM
DG: GROW						
• Zasoby ludzkie		303 600	427 800	427 800	358 800	1 518 000
• Pozostałe wydatki administracyjne		0	0	0	0	0
OGÓŁEM DG GROW	Środki	303 600	427 800	427 800	358 800	1 518 000

OGÓŁEM środki z DZIAŁU 5 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	303 600	427 800	427 800	358 800	1 518 000
---	---	---------	---------	---------	---------	-----------

EUR

		2018	2019	2020	2021	OGÓŁEM
OGÓŁEM środki z DZIAŁÓW 1–5 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	613 600	1 372 800	1 372 800	358 800	3 718 000
	Środki na płatności	613 600	1 372 800	1 372 800	358 800	3 718 000

Szacunkowy wpływ na środki operacyjne

☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

Środki na zobowiązania w EUR

Określić cele i produkty ↓			2018		2019		2020		2021		OGÓŁEM	
	Rodzaj ³⁸	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczb a ogółem	Koszt całkowity
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1 ³⁹ Zmniejszanie obciążeń administracyjnych												
- Produkt	Interfejs publiczny			200 000		600 000		600 000		0		1 400 000
Cel szczegółowy nr 1 – suma częściowa				200 000		600 000		600 000		0		1 400 000
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 2 Funkcjonalność administracyjna												
- Produkt	Funkcjonalność administracyjna			110 000		345 000		345 000		0		800 000
Cel szczegółowy nr 2 – suma częściowa				110 000		345 000		345 000		0		800 000

³⁸ Produkty odnoszą się do produktów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg, itp.).
³⁹ Zgodnie z opisem w pkt. 1.4.2. „Cele szczegółowe ...”

KOSZT OGÓLEM		310 000		945 000		945 000		0		2 200 000
--------------	--	---------	--	---------	--	---------	--	---	--	-----------

3.2.2. Szacunkowy wpływ na środki administracyjne

3.2.2.1. Streszczenie

- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

EUR

	2018	2019	2020	2021	OGÓŁEM
--	------	------	------	------	--------

DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych					
Zasoby ludzkie	303 600	427 800	427 800	358 800	1 518 000
Pozostałe wydatki administracyjne					
Suma częściowa – DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych	303 600	427 800	427 800	358 800	1 518 000

Poza DZIAŁEM 5⁴⁰ wieloletnich ram finansowych					
Zasoby ludzkie					
Pozostałe wydatki administracyjne					
Suma częściowa – poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych					

OGÓŁEM	303 600	427 800	427 800	358 800	1 518 000
---------------	---------	---------	---------	---------	------------------

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej. Wszelkie zmiany w zakresie liczby pracowników lub poziomu środków wynikające z wdrożenia proponowanych decyzji będą pokrywane poprzez przesunięcia istniejących zasobów.

3.2.2.2. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:
- Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

	2018	2019	2020	2021
--	------	------	------	------

⁴⁰

Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)				
XX 01 01 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	2,2	3,1	3,1	2,6
XX 01 01 02 (w delegaturach)				
XX 01 05 01 (pośrednie badania naukowe)				
10 01 05 01 (bezpośrednie badania naukowe)				
• Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC) ⁴¹				
XX 01 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)				
XX 01 02 02 (CA, LA, SNE, INT i JED w delegaturach)				
XX 01 04 yy ⁴²	- w centrali			
	- w delegaturach			
XX 01 05 02 (CA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)				
10 01 05 02 (CA, SNE, INT – bezpośrednie badania naukowe)				
Inne linie budżetowe (określić)				
OGÓŁEM	2,2	3,1	3,1	2,6

– **XX** oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyirekcji generalnej. Wszelkie zmiany w zakresie liczby pracowników lub poziomu środków wynikające z wdrożenia proponowanych decyzji będą pokrywane poprzez przesunięcia istniejących zasobów.

Opis zadań do wykonania:

Urzednicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	<u>Wspieranie przyjmowania powiazanych aktów wykonawczych, zarządzanie projektem, analiza biznesowa oraz działania wspierające wdrażanie.</u>
Personel zewnętrzny	

⁴¹ CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JED = młodszy oddelegowany ekspert.

⁴² W ramach pułapu częściowego na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).

3.2.3. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

- ☒ Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi.
- ☐ Wniosek wymaga przeprogramowania odpowiedniego działu w wieloletnich ramach finansowych.
- ☐ Wniosek/inicjatywa wymaga zastosowania instrumentu elastyczności lub zmiany wieloletnich ram finansowych.

3.2.4. Udział osób trzecich w finansowaniu

- ☒ Wniosek/inicjatywa nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich
- ☐ Wniosek/inicjatywa przewiduje współfinansowanie szacowane zgodnie z poniższym.

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

- ☒ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.
- ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:
 - ☐ wpływ na zasoby własne
 - ☐ wpływ na dochody różne